

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXIII. ÉVFOLYAM

2. SZÁM

1988. FEBRUÁR

ÁRA: 2 FORINT

Szociális ellátásunk az idén

Az új vállalati jövedelemszabályozás megszüntette a pénzügyi alapokat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a korábbi alapoknak megfelelő felhasználási lehetőségek megszűnnének, hanem sokkal inkább az a meghatározó, hogy a vállalatnak van-e megtermelt eredménye és fizetőképessége, s a pénzek kötelező „megpántlikázása”, ami a felhasználásban a vállalatot korlátozza, háttérbe szorít. Továbbra is számon tartjuk azonban a szociális célú felhasználásainkat, így jóléti és kulturális célú, lakáscélú, szociális fejlesztési célú stb. felhasználásokat.

A vállalati jövedelemszabályozás is annyiban elkülönítve meghatározza a jóléti és kulturális felhasználásokat, hogy a jóléti (szociális) és kulturális ráfordítások normatív mértékéig adómentes elszámolást tesz lehetővé, míg az ezt meghaladó mértékű felhasználással az adóalapot kell növelni, tehát utána adót kell fizetni.

A normatíva szabályozása kedvezményez bizonyos célokat. Így a pénzügyi szabályozás lehetőséget teremt a sportegyesületek támogatására és a fejlesztés céljára.

sportlétesítmények fenntartására, üzemeltetésére fordított kiadások normatíván belüli elszámolására, az 1987. évi jótéti alap terhére kifizetett összegek mértékéig. Ez azt jelenti, hogy a szabályozás — mint ahogy az sok fórumon elhangzott — lehetőséget teremt korrekt, legális alapokon a sport támogatására, ezzel elősegítve a versenysportot, de az annak bázisaként szolgáló — az egészség megőrzésében oly fontos — tömegsport szinten tartását, fejlesztését is. (Dicséretes a Postás Sport Egyesület mindazon törekvése, ami ez irányba mutat, például: a Római-parti csónakház mindenki számára nyitott tétele, 1988-ban teniszhelyiségek, gyermekek nyári foglalkoztatása...)

Emelkedett a bölcsőde és óvoda fenntartására elszámolható úgynevezett tanácsai norma, a vendéglátó vállalatok által biztosított üzemi étkeztetésre elszámolható rezsikulcs is. Ez kifejezi egyben azt a népgazdasági szándékot is, hogy a két területen is a szinten tartás, a fejlesztés a cél.

A humánus erősítése — gazdasági mérlegeléssel

A szociálpolitika alapelve az embercentrikusság.

A posta — amellyel, hogy szigorodott gazdasági feltételrendszer, feszített jelenléte távközlésfejlesztési kötelezettségének forrásbiztosítása — továbbra is kiemelten kezeli a szociálpolitikai kérdéseket, a dolgozókról való gondoskodást.

A rászorultság elvének érvényesítése különösen fontos akkor, amikor az ár-, adórendszer, a lakáskérdés stb. változásai egyes rétegeket nagyon is differenciálnak, kedvezőtlenül érintenek az általános életszínvonal-romlásban. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy első sorban a nagycsaládok, a nyugdíjasok, pályakezdő fiatalok jelentik a társadalom azon részét, akikre fokozottabban kell a szociális védőháló kiterjesztését jelenlegi szociálpolitikai intézményeinkkel, de újfajta eszközök életre hívásával is.

Minden hatás ma még kevesebb, ezért nagyon fontos a folyamatos elemzés, a figyelemmel kísérés, abból a célból, hogy akkor és annak segítségünk, amikor és akinél a rászorultság leginkább jelentkezik.

Mindemellett a rászorultsági elv egyre inkább összekapcsolódik a munkaerő-gazdálkodási szempontokkal. (Egyrészt feszítően jelentkezik a postai gazdálkodásban a hatékony foglalkoztatás követelménye, másrészt egyre inkább számolhatunk a népgazdasági általános munkaerőhelyzet-javulás hatásával a postán is.) Vegyük például az alberti hozzájárulást, ahol kétszeresen a rászorultság a mérlegelés alapja, de a megítélés-

nél alapvető, hogy a postaszerv munkaerő-ellátottságát más, kevésbé költséges módon meg tudja-e oldani.

Természetesen látni kell, hogy minden intézkedésnél — így a szociálpolitikaiaknál is — a célok megvalósítására csak azok a források teremthetnek alapot, melyeket a vállalat eredményként megtermelt. A szociálpolitika tehát nemcsak elosztási kérdés, szorosan összefügg az anyagi feltételek megteremtésével is.

Az előbbieken szó volt a jóléti és kulturális felhasználások normatívájáról. A normatíva által lehetővé tett felhasználás ugyan kedvezményes a vállalati adózás szempontból, de ezt a költséget bevételeinkből kell megteremtenünk. S ehhez tegyük hozzá, a postai szakmai és a szakszervezeti fórumok úgy ítélték meg, annak ellenére, hogy a reálérték megőrzésével maradéktalanul nem számolhatunk, törekedve a szociális ellátások, juttatások színvonalának megőrzésére, vállalkunk nagyobb gazdasági erőfeszítéssel. Így a posta a normatíván felül a tervezett szociálpolitikai célok megvalósítása végett 130 millió forinttal járul hozzá (adózáttan) a kedvezményesen képezhető jóléti (szociális) és kulturális források kiegészítéséhez. (Jóllehet a vállalati jövedelemszabályozás a jóléti célú kiegészítés biztosításához 1988-ban az 1987. évinél kisebb összeg megtermelését teszi csak szükségesé, egyidejűleg viszont nőtt a költségérzékenység a vállalati termelés folyamatában.)

(Folytatás a 2. oldalon.)

Gondoskodás a dolgozókról

Szociálpolitikánkról szólva a közgondolkodás szerint ma sokkal kevésbé az látszik kérdésnek, hogy „mi”, hanem hogy „mennyi”. Ebből az is látszik, a népgazdaság jelenlegi helyzetében a dolgozók alapvetően azt várják, hogy a kialakult szociálpolitikai intézkedési körben elensúlyozva legyenek a kedvezőtlen gazdasági hatások.

A népgazdaság tartós egyensúlyi gondjainak számos feszültség a következménye, így az életszínvonal stagnálása, sőt csökkenése, az immár jelentős infláció, a foglalkoztatáspolitikai és egyéb társadalompolitikai gondok.

A január 1-jétől bevezetett adó- és árreform, valamint a jövedelemszabályozás új rendszerre szolgálja a gazdasági tisztálátást, egyben egyúttal a teherviselés átalakításával. Egyidejűleg kényszerűen jelentkezik a fogyasztás visszafogása is. Ez az életszínvonalra gyakorolt hatás különösen előtérbe helyezi a szociálpolitikát. Mivel a népgazdaság nem rendelkezik megfelelő erőforrásokkal, az 1988. évi népgazdasági terv kényszerűen — átfogó szociálpolitikai reform helyett — csak a legfontosabb kérdések preferálását tette lehetővé.

Persze mindezekkel együtt várakozás van a tekintetben,

hogy megfogalmazódjon (újra fogalmazódjon), mit tud tartalmazni a vállalati állami szociálpolitika, milyen munkamegosztást szán a kormányzati-tanácsai-vállalati működési körnek, mit bíz szándékolat (de tudatosan), vagy kényszerűen az egyéni boldogulásra, hogyan rajzolja meg ezek összehangolt működését.

Az elmúlt években a szociálpolitikai irányítás és intézményrendszer nem volt egységes, sok csatornán keresztül érvényesült. Ma már ismertek a szociálpolitika olyan elemei, amelyek e területen is a kibontakozás szándékát jelzik. Többek között ennek jegyében született az egészségmegőrzés társadalmi programja és kormányzati döntés az Egészségügyi és Szociális Minisztérium létrehozására is.

Természetes, hogy az állampolgárok, ezen belül a dolgozók mint munkavállalók és a szakapparátus is sokat vár a szociálpolitika fejlődésétől, amely azonban csak a gazdasági kibontakozás szerves részeként és egyben következményeként valósulhat meg. Úgy gondolom tehát kitéhető a jelző: változó, s bízunk benne, hogy a gazdasági folyamatokkal összhangban, pozitívan változó lesz a szociálpolitika.

Felértékelődik a vállalati szociálpolitika

Átfogó állami szociálpolitikai reform megvalósítása — ma úgy látszik — rövid időn belül nem válik lehetővé. A körülmények nem kedveznek az egészségmegővő hosszú távú programja, a népesedéspolitikai feltételrendszerének sem. Így minden megfontolt és célszerű vállalati szociálpolitikai, munka- és életkörülményeket javító intézkedés közvetlenül segítheti a vállalati és közvetve a népgazdasági kibontakozás megalapozását, a pozitív tényezők hasznosulását.

Tekintettel arra, hogy az állami és vállalati szociálpolitika szerves egységet alkot, esetenként és helyenként egymást kiegészítő szerepet tölt be, a jelenlegi gazdasági helyzetben több oldalról is megnő az igény a vállalati szociálpolitika iránt.

Az persze a vállalati szociálpolitika tervezése, előrelátása szempontjából önmagában is zavaró, hogy nem látni kellően előre a vállalati szociálpolitika feltételrendszerét. (Például a jóléti és kulturális célú felhasználás normatívái 1988-ra még csak most jelentek meg, egy évvel később időszerű lenne pedig ilyen ismeretünk.) Mind-

ezzel együtt az életkörülményeket segítő-támogató postai intézkedéseknek olyan „stabil” köre van, amelyekkel szemben

megnyilvánuló dolgozói igényeknél jól látszik a népgazdasági folyamatok hatása. Állami szinten az életszínvonal-politikában jelentkező feszültségekkel párhuzamosan nagyobbak az igények, fontosabbakká válnak a „hagyományos” postai szociális juttatások, ellátások. Nem túlzás tehát azt mondani, hogy a vállalati, így a postai szociálpolitika 1988-ra felértékelődik. (Persze tegyük hozzá, hogy lehetőségeinknek nagyon is végesek a határai.)

A „felértékelődés” vegyük csak példaként:

□ a postás dolgozók összetételét és életkörülményeit figyelembe véve azzal lehet számolni, hogy az üzemi étkeztetés igénybevétele iránti igény a korábbinál nagyobb mértékben emelkedik;

□ a térítési díjak emelkedése és az életszínvonal csökkenése miatt az üdülést igénybevevők összetételében változás várható;

□ még a korábbinál is nagyobb az igény a munkáltató lakásépítési támogatása iránt;

□ az érintettek szempontjából alapvető fontosságú a segélyek, szociális támogatások juttatásainak szinten tartása.

Az adórendszer hatása

A munka biztonságával közvetlenül összefüggő tevékenységeket, termékeket az új adórendszer kedvezményezetten kezeli. Erre hatást csak a piaci feltételek, a felhasznált anyagok árának változásai, illetve a bér bruttószáma gyakorol (ma sajnos esetenként egyáltalán nem közömbös).

A szociális juttatások, ellátások, szolgáltatások egy része, valamint az oktatás úgynevezett adómentes tevékenység. Ez azt jelenti, hogy nem kell utána elszámolni általános forgalmi adót. Ugyanakkor az előállításhoz felhasznált termékek forgalmiadó-tartalma sem igényelhető vissza (üzemegészségügy, gyermekintézmények, sport- és kulturális ráfordítások). Végül soron tehát az azonos színvonal ebben a körben magasabb költséggel valószínűsíthető csak meg.

Kedvezményezett („0” adókulcsos) a munkásszállások üzemeltetése, a munkásszállítás, az üzemi étkeztetés, az üdültetés. Így forgalmiadó-tartalmuk visszaigényelhető. Önmagában a szabályozás változása tehát nem emeli e tevékenységek árát.

A többi területen forgalmi adó épül be az árakba — 15, illetve 25 százalékos mértékben, esetenként számított — adókulcs alapján. Ez utóbbi áll fenn a munkahelyi büféknél, ahol 2,9 százalékos, a szeszestalt is árusító büféknél (művelődési házak, üdülők) pedig 18 százalékos mértékkel kell alkalmazni.

Lakásépítkezés, -felújítás esetében az általános forgalmi adó hatásai jelentkeznek.

Hatással van a személyi jövedelemadó-rendszer is. A szociális létesítményeket (üdülők, üzemi konyhák) üzemeltető dolgozóknál egyrészt jelentkezik a bérbruttósítás, mint költségnövelő tényező. A személyi jövedelemadó-rendszer másrészt tartalmaz egyes elemiben szociálpolitikai megfontolásokat (például a 3 és többgyermekes dolgozók adóalap-kedvezménye, lakásépítéssel, -vásárlással kapcsolatos kedvezmény, egyes szociális juttatások, például: családi pótlék adómentessége...), jóllehet alapvetően a szja „nem kezeli” a szociálpolitikai kérdéseket.

Szociálpolitikánk 1987-ben

A nehezebb gazdasági feltételek ellenére a postán a legtöbb területen 1987-ben is sikerült megőrizni a szociális ellátás színvonalát, az egyes juttatások reálértékét.

A postai szociálpolitikának kialakult hagyományai és jól működő mechanizmusai vannak. Ezek közül az elmúlt évből néhány kiemelés:

● 1242-en részesültek lakásépítési támogatásban, több mint 120 millió forint értékben. Ez akkor is jelentős, ha reálisan számolnunk kellett a lehetőségeinket meghaladó igények miatt feszültségekkel. Így nyilvánvalóan az egyéni-kénti kérelmeket elbírálóknak fokozottabban fontolóra kellett venni, hogy több igénynek adnak-e helyet, vagy egy-egy dolgozónak adnak nagyobb összegű támogatást. Emiatt is helyeztük előtérbe — természetesen nem kizárólagos követelményként — az első lakáshoz jutók támogatását;

● az üzemi étkeztetést igénybe vevők száma elérte a 32 400-at, ami azt is jelenti, hogy 900-zal többen voltak az előző évihez képest. (Ezt is, továbbá az 1987. évi élelmiszerár-növekedést is magába foglalóan jelentkezett mintegy 20 millió forintos költségnövekedés 1986-hoz képest.) Sor került

az étkezési nyersanyagnorma emelésére, úgy, hogy a posta a vállalati hozzájárulás összegét is növelte;

● üdültetésben családtagokkal együtt 25 000-en részesültek, amellyel kapcsolatosan sor került a nagycsaládok, nyugdíjasok kedvezményének reálérték-megőrzést célzó módosítására is;

● megközelítőleg 5000 postás nyugdíjast segélyeztünk, s kivételes egyszeri intézkedésként 3 millió forint év végi segélyezésre is sor került; a nagycsaládok segély összege gyermekenként és alkalmanként 400-ról 500 forintra növekedett;

● a 170-et meghaladó rehabilitációs kérelmek döntő többségét a postaszervek saját hatáskörükben meg tudták oldani;

● a szociálpolitikai komplex tervezés keretében jelentkezik az az eredmény is, hogy 1987-ben nőtt a postások kvalifikáltsága.

Összességében 1,2 milliárd forintot fordítottunk szociális célokra, ami jelentősen (mintegy 17 százalékkal) meghaladja az előző évi ráfordítást. Ez még akkor is külön kiemelendő, ha hozzátevéssük, hogy ebben szerepet játszottak a növekvő költségek is.

Gondoskodás a dolgozókról

Idei tervek — hosszabb távú gondolkodással

(Folytatás az 1. oldalról.)

Ehelyütt nincs mód részletező kifejezésre, de néhány fontosabb elemet indokolt szociális céljaink közül kiemelni. Így:

■ folytatódik az **üzemegészségügyi fejlesztés**. Fogászati, szemészeti szakrendelő létesül, fizioterápia kialakítására kerül sor. Ezt nem mindenütt lehet egyenlő arányban kiépíteni, de Budapesten már elmondhatjuk, hogy kialakulnak egy üzemegészségügyi hálózat feltételei. (Vidéken cél, hogy megyeszékhelyeken, ahol nagy a postás dolgozók száma, szintén egyre inkább „hálózat”-ról beszélhesünk. A budapesti Posta Üzemegészségügyi Szolgálat dr. Király Jánosnak, az István körház főigazgató-helyettesének vezetésével nagy mértékben hozzájárul a postás dolgozók egészségének megőrzéséhez.)

■ népgazdasági szinten is kiemelkedő mértékben kerül sor a postás dolgozók **lakásépítésének támogatására**. A tavalyinál 30 százalékkal nagyobb összeg felhasználására teremtünk lehetőséget e célra (összesen 160 millió forintot), mégis továbbra sem lesz mód az igények teljes körű kielégítésére. Ez jelentős mértékben összefügg azzal, hogy a lakásépítés szinte teljes mértékben magán-erőssé vált, a lakásárak emelkedésével nagy terhek hárulnak az otthonot teremteni szándékozókra.

A lakásépítési támogatást módosító rendelkezések közül pozitív irányúak egyes OTP-hiteltételek változásai (szociálpolitikai kedvezmény növelése, hitel felső határának a megemlése), viszont jelentkeznek a bankkölcsön magasabb kamatterhei, felújítási hitel megszűrése. Számolni kell tehát azzal, hogy fokozottabban lesz szükség mérlegelésre: ki a rá-szorultabb, ki az első lakást megteremtő, ki érdemesebb a támogatásra a postai feladatok ellátása szempontjából. Leg-alább ilyen nagy dilemma az odaítélőknek az, hogy mennyi az a legkisebb összeg, (hogy minél több dolgozó kapjon), ami még elég ahhoz, hogy az érdekelt dolgozónak az érdemi támogatást jelentsen. Az is látszik, hogy bankkölcsöntől kevéssé tudjuk mentesíteni a postás dolgozókat;

■ a **szociális beruházások** (például üdülők) egy része — a postaszervek megnövekedett hatásköre mellett — középfokú postaszervi döntések eredmé-

nyeként valósul meg. Látható viszont az is, hogy egy-egy postaszerv így nem rendelkezik nagy forrással. Éppen ezért ösztönözzük a postaszerveket a más postaszervekkel való együttműködés fokozására a gazdaságosabb megvalósítás végett. Így a lehetőségek kevésbé aprózódnak el. A pénzügyi források korlátozottsága is alátámasztja a beruházási célok megvalósításának széles körű elemzését. A szociális beruházásoknál is nagyon fontos, hogy már a megvalósítás szakaszában számoljanak a postaszervek is a későbbi üzemeltetés feltételeivel, költségeivel, hogy ne utólagos tényként, hanem előre tervezetten jelentkezzenek azok. Nem közömbös például, hogy a jelenlegi üdülőépítések, -vásárlások a 90-es években hogyan fogják terhelni üzemeltetési ráfordításaikkal a szociális forrásokat. Persze jelentkeznek központi elhatározású témák is 1988-ban, mint például az egri SZOT-gyógyüdülő, az orfűi kemping. Célszerű folyamatosan szem előtt tartani azt is, miként lehet együttesen megvalósítani üdülési, kulturális, szociális, valamint oktatási célú beruházást;

■ napjainkban, és várhatóan még hosszabb ideig gond a demográfiai helyzet alakulása, amelynek következtében a korábban kiépített **gyermekintézményi hálózat** férőhely-kihasználása évről évre romlik. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a konkrét területi munkaerő-gazdálkodási feltételeket megfelelően prognosztizálni tudjuk, ami egyik támpont lehet a felmerülő igényekhez is.

Egyidejűleg keresni kell azokat a formákat, amelyek az átmeneti kihasználatlanság feszültségeit enyhítik vagy feloldják. Olyan költségek csökkentése van tehát szükség, amelyek nem járnak a gyermekek ellátási színvonalának romlásával;

■ fontos a **szociális létesítmények állagmegóvása**. Erre nemcsak a józan előrelátás, a jó gazda gondossága ösztönöz, hanem a korábbi kivitelezési hiányosságokból eredő műszaki problémák is. (Ennek keretében kerül sor például a balatonfenyvesi üdülő felújítására.) Ezt azért is célszerű hangsúlyozni, mivel a jóléti normatívához ilyen tényező nincs kiemelve 1988-ban. Fontos tehát, hogy „ne vesszen szem elől”, a felhalmozódott állagromlás ne vezessen színvonalcsökkenéshez, idő előtti rekonstrukcióhoz.

Egységes szemlélet

A Magyar Posta szociálpolitikájában 1988-ban is fő cél a munkaerő-megszerző és -megtartó képesség javítása, a postás dolgozók szociális biztonságának fenntartása, a szociális ellátás színvonalának megőrzése.

Ez a komplex megfogalmazás azt is jelenti, hogy szociálpolitikáról szólva tágabb értelemben gondolunk a postás dolgozók mindazon munkafeltételeinek javítására, amelyek érintik a kifejezetten szociális feltételek mellett a munkabiztonság fejlesztését a munkaviszonyukhoz fűződő jogokat, kedvezményeket, képességeik továbbfejlesztését, fokozott anyagi megbe-

cülésüket, s a vállalat irányításában való részvételüket is.

Ezek egyidejű, munkagazdasági szervezetben (munkaügyi és oktatási, valamint munkavédelmi) összefüggéseiben rendszeret alkotó megfontolása jó alapot teremt az emberi tényezők lehető legteljesebb körű figyelembevételére, az intézkedések szakmai és politikai hatásának egyidejű mérlegelésére. Az eredmények integrálódnak a kollektív szerződés és a kapcsolatos szabályrendszerben, a munkaerő, a bér-gazdálkodás, az oktatás elemei szervesen kapcsolódnak a szociális juttatások, ellátások megalkotásához.

Pásztor Tamás

A nem függetlenített szakszervezeti tisztségviselők munkaidő-kedvezménye

Az Állami Bér- és Munkaügyi Hivatal elnökének 14/1987. (X. 25.) ÁBMH számú rendelkezése alapján a nem függetlenített szakszervezeti tisztségviselők munkaidő-kedvezményét a Magyar Posta a Postások Szakszervezetével egyetértésben szabályozta a 1016/1988. MPK számú központi utasítással.

A rendelkezés kimondja, hogy a postaszerveknél dolgozó nem függetlenített választott szakszervezeti tisztségviselők megbízatásuk ellátásához munkaidő-kedvezményt vehetnek igénybe.

A munkaidő-kedvezmény abban az esetben adható, ha a szakszervezeti feladat ellátása munkaidőn kívül nem teljesíthető. Tehát nem automatikus járandóság, hanem feladathoz kapott munkaidő-kedvezmény.

A munkaidő-kedvezmény mértéke maximálisan, a törvényes munkaidő alábbiakban meghatározott mértékéig terjedhet:

- alapszervezeti szakszervezeti bizottsági titkár esetén harminc százalék,
 - alapszervezetben dolgozó választott tisztségviselőnél (szb-tag, főbizalmi, munkabizottsági tag) esetén tíz százalék,
 - területi szakszervezeti bizottság választott vezetőtestülete tagjai részére (tszb, bizalmi-testület, tszb munkabizottság) húsz százalék,
 - a magasabb választott vezető testület tagjai (központi vezetőség, elnökség, szmt, SZOT) a munkaidő-kedvezményt a testület működéséhez szükséges mértékig vehetik igénybe.
- A munkaidő-kedvezmény tartamára a tisztségviselőt az átlagkereset illeti meg. A munká-

ból való távolmaradást az szb, a tszb, a kv a fennálló szabályoknak megfelelően az Mt. V. 33. §-ának (5) bekezdése alapján előre köteles bejelenteni. A rendelkezésben fel nem sorolt tisztségviselők részére a munkáltató csak oktatás címén adhat munkaidő-kedvezményt, egyéb távolmaradásuk csak nem fizetett törvényes távollét keretében engedélyezhető.

A tisztségviselők ötéves időszak alatti képzésének és továbbképzésének céljára az ÁBMH rendelet 6. § (1) bekezdése szerint rendkívüli szabadságot kell engedélyezni az illetékes szakszervezeti szerv megkeresése alapján.

A szakszervezeti bizottságok titkárai és a főbizalmiak részére ez legfeljebb 15 munkanap. A szakszervezeti bizalmiak, főbizalmi-helyettesek, bizalmi-helyettesek, a szakszervezeti bizottsági és munkabizottsági tagok és a magasabb vezető testületi tagok részére legfeljebb 10 munkanap.

A rendelkezés szabályozza azt is, hogy a postaszerv létszámába tartozó szakszervezeti tisztségviselő függetlenítésére csak kivételesen a Postások Szakszervezete és a középokú postaszerv vezetőjének együttes engedélyével kerülhet sor.

Úgy gondolom, e rendelkezés meghozatala a szakszervezeti tisztségviselők régi vágyát teljesítette, hogy a szakszervezeti munkájuk végzéséhez hivatalosan is munkaidő-kedvezményt kapjanak. Kérjük, hogy a rendelkezés adta lehetőséggel élve — de nem visszaélve — eredményesebb szakszervezeti munkát végezzenek a tagság érdekében.

Rabi János

FELHÍVÁS

A SZOT Balatonfüredi Oktatási Intézete az átváltoztatási munka gyorsítása céljából az APEH és a társadalombiztosítás felkért szakembereinek közreműködésével a gazdálkodó szervezetek belső ellenőrzési részére ötnapos tanfolyamot hirdet:

a társadalombiztosítás és jogszabály változásairól és az adóreform ellenőrzési feladatairól.

Témakörök:

- ☐ A társadalombiztosítással kapcsolatos belső ellenőrzési feladatok.
- ☐ A társadalombiztosítási ellátások rendszere, a jogszabályra vonatkozó főbb szabályok. (Keresetarányos, illetve meghatározott összegben járó ellátások.)
- ☐ A társadalombiztosítás terhére folyósított egyéb ellátások főbb szabályai (gyes, keresetkiegészítés, utiköltség).
- ☐ A munkáltatói és nyugdíjnyújtó rendszere, szabályai.
- ☐ Egyéb társadalombiztosítási és munkáltatói kapcsolatok.
- ☐ Belső ellenőrzési, módszertani javaslatok.
- ☐ Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal létrehozása, szervezete, feladatai.
- ☐ Az APEH 1988. évi feladatai, különös tekintettel az adóreform bevezetésének időszakában követendő ellenőrzési magatartásra, feladatokra.
- ☐ A gazdálkodó szervezetek jövedelemszabályozása.
- ☐ Az általános forgalmi adó, az ezzel kapcsolatos adóigazgatási eljárás és az ellenőrzés szabályai.
- ☐ A vállalkozói adó, a hatálya alá tartozó adóalanyok egyes tennivalói, kötelezettségei, ezzel kapcsolatos vállalkozási feladatok.
- ☐ A magánszemélyek jövedelemadója, az ezzel kapcsolatos adóigazgatási eljárás és az ellenőrzés szabályai.
- ☐ A mérleg ellenőrzése, a megállapított mérlegek helyesbítése.
- ☐ A vállalati szintű bérbruttósítás ellenőrzésének módszerei és főbb szempontjai.
- ☐ A készletértékelések ellenőrzésének módszerei és főbb szempontjai.
- ☐ Az áttérrel kapcsolatos számviteli teendők, a rendező tételek könyvelésének ellenőrzése.

A tanfolyam helye: SZOT Oktatási Intézet

Balatonfüred, Széchenyi út 20.

8230

Telefon: 06-86-43-033

Telex: 32-622

Ideje: 1988. március 28. — április 1.

Résztvételi díj: bentlakással 3538 forint, bejárásal 1956 forint.

Jelentkezési határidő: 1988. március 1.

SZOT Balatonfüredi Oktatási Intézet Igazgatósága

A TAGDÍJRENDSZER MÓDOSÍTÁSA

III. rész

Most érkezett el az az idő, amikor a területi szakszervezeti bizottságoknak és az elnökség közvetlen irányítása alá vont alapszervezeteknek ki kell alakítaniuk — a szakszervezeti tagdíj bérjegyzéken történő elkülönítése után — az átutalásra vonatkozó módszert a partner gazdasági vezetéssel.

A Postások Szakszervezeténél alapelve, hogy az utalás a társadalombiztosítási járulék átutalásával egy időben, havonta egyszer történjen, egyrészt az alapszervezet felé, másrészt a szakszervezet központja felé. Nem lehet egységes központi rendszert kialakítani, mivel a bérszámfejtésnél is nagyon sokszínű a kép. Van, ahol központi, van ahol decentralizált, van gépi és kézi. Így mindenhol a helyi körülményeket figyelembe véve kell a szükséges számvetési és pénzügyi gyakorlatot szabályozni.

Lényeges, hogy a megbízónyilatkozatok eljuttatása, vagy esetleges visszavonása (például munkahelyváltozás miatt) az szb-k és a bérszámfejtés között megfelelő módon ellenőrizhető legyen, s csak írásban történhet az szb-n keresztül. A rendszer zökkenőmentes működtetése a szakmai és szakszervezeti szervek nagyon összehangolt, kölcsönös segítő munkájával érhető el.

Nem sokan, de maradtak az aktív dolgozók közül is készpénzben fizető tagok. Nekik is kellett nyilatkozniuk arról, hogy elfogadják a tagdíj mértékének változására vonatkozó határozatot, és ennek megfelelően havonta fizetik tagdíjukat. Ugyancsak a bizalmi vagy a gazdasági felelősnél — szintén a helyi döntéstől függően — fizetik a tagdíjukat az egyéb tagok: a nyugdíjasok, tagfenntartók, gyese, gyeden levők és a tanulók.

Abból a célból, hogy az alapszervezeteknél több pénz maradjon, s hogy ezt a többletet a tagságnak közvetlenül visszajuttassuk, a központi vezetőség úgy határozott, hogy az egyéb

tagok által befizetett tagdíjak teljes egészében az alapszervezetnél maradnak. Ez az adminisztrációt is csökkenti, mivel a bevételekről csak félvényként kell számot adniuk a beszámolójelentés keretében.

Ezzel 1988-ban mintegy 1 millió forinttal több marad az alapszervezetnél, de ezen felül 4 millió forint marad abból is, hogy az eddig bélyegkészletben lekötött pénz felszabadul. Januárban ugyanis a befolyt tagdíjbevételekből nem kellett újból bélyeget vásárolni, felszabadult ez a pénz is a tagság érdekeinek mind teljesebb kielégítésére. E két tényező együttes hatása 1988-ban mintegy 10 százalékkal növeli az alapszervezetek pénzügyi lehetőségeit.

Nagyon szeretnénk, ha ez a pénzügyforrás-bővülés tényleg közvetlenül jutna a tagsághoz. Jó lenne, ha a megnövekedett lehetőséget elsősorban a segélyezés növelésére fordítanák. Ne csak az kapjon segítyt, aki kér, hanem aki rászorult. A bizalmiak tudjanak nemet is mondani, de tegyenek javaslatot olyanok segélyezésére is, akik nem kérnek, de helyzetükből eredően nemcsak „üzemi” segélyben, hanem szakszervezeti támogatásban is részesíthetők. Kís nyugdíj tagjaink mellett itt elsősorban a kettő, vagy a többgyerekes családok anyagi gondjainak enyhítését célozzuk meg.

Felhívjuk alapszervezeteink figyelmét arra, hogy 1988-tól rendkívüli segélyben az arra valóban rászoruló aktív szakszervezeti tagjainkat is részesíthetjük. Pozitív eredménynek szeretnénk „elkönyvelni”, ha a tagdíjbevételek 20 százalékánál nagyobb összeget fizetnek ki szakszervezeti segély címén.

A követendő gyakorlatról minden alapszervezetet — egyrészt a tagdíjrendszer módosításával kapcsolatos teendőkről, másrészt az 1988. évi költségvetéskészítésről — kiegészítő útmutatóban részletesen tájékoztattunk.

Sáhó Sándorné

Jogászok tanfolyama

A Magyar Posta alkalmazásában álló, mintegy 70 ezer dolgozó kisebb-nagyobb ügyes-bajos dolgait képviseli a szakszervezet 23 jogtanácsosa, a jogsegélyszolgálat keretében. Ez a maroknyi csapat tehetségéhez, tudásához mérten igen sokszor erején felül igyekszik a dolgozók ügyeit elintézni, a jogszabályok keretein belül. 1986-ban mintegy 8 millió forintot (az 1987-es adatok lapzártakor még nem voltak ismeretek) takarítottunk meg a postásoknak, amely összeget különben kénytelenek lettek volna az ügyvédi munkaköltségek pénztárába befizetni.

Változó korban élünk, és az állandó változások érintik a napi tevékenységünket, életvitelünket szabályozó jogszabályokat is. Ezért időnként kénytelenek vagyunk újra beülni az iskolapadba, hogy a gyakran megújuló, majd hamarosan módosított joganyagot, és az azt alkalmazó bírói gyakorlatot naprakészen elsajátítsuk. Január 12-től 14-ig a Postások Szakszervezetének székházában 3 napon keresztül tanultunk, vitatkoztunk a dolgozókat leginkább érintő jogágak körében.

Az első nap témája a családjogi törvény volt. *Katonáné dr. Soltész Márta* bíró sajátos módon ismertette a házassági bontópereket megelőző ügynevezett meghallgatás tapasztalatait. *Hollóné dr. Kamondy Katalin* bíró gyakorlati eseteken ke-

resztül mutatta be az új családjogi törvény alkalmazásának problémáit és a várható változtatásokat.

A második napon délelőtt *dr. Pásztor Tamás* szakosztályvezető és *Tölgyesiné dr. Nagy Olga* főelőadó színvonalas előadásukban a postai bruttószállítás és a személyi jövedelemadó-rendszer elvi és gyakorlati problémáit mutatták be. Délután *dr. Rosner Vilmos*, a TB Főigazgatóság nyugdíjas jogtanácsosa ismertette az új szabályokat, illetve a nyugdíjtörvény tervezett változtatásait. Ezután *dr. Jakubovits Ivántól*, az Illetékhitel főmunkatársától kaptunk választ igen sok gyakorlati kérdésre, amelyeket a szerződések megkötése során a postás dolgozók pénztárcája javára tudunk kamatoztatni.

Ezen a napon került sor, *dr. Harsányi Zoltán* nyugállományba vonult, és *dr. Odry Mihály* újonnan kinevezett szakosztályvezetővel folytatott konzultációra, amelynek során a résztvevők megfogalmazták a postai jogi apparátus és a jogsegélyszolgálat apparátusának elvi és gyakorlati kérdéseit.

A harmadik napon *Pétek Petronella* kv-titkár vezetésével a szakszervezeti érdekvédelem időszakos feladatait — a bruttószállításról kezdve a jogsegélyszolgálat továbbfejlesztéséig — tárgyalták meg a tanfolyam résztvevői.

Dr. Virányi Györgyi

A térítési díjak változásáról

A magyar postatisztképzés az 1988/89-es tanévben lesz 100 éves. A centenáriumi ünnepségsorozat részeként a Posta Oktatási és Kulturális Intézet:

Irodalmi pályázatot ír ki

az egykori nappali és levelező tiszt hallgatók részére.

A pályázat témakörei:

1. Saját tapasztalaton, élményen alapuló vagy más hallgatóval történt esemény, valós eset leírása, amely a postatiszti tanfolyam alatt, vagy azzal összefüggésben történt, és a tisztképzés népszerűsítésére, a postai diákélet szépségére vonatkozóan irodalmi értékeket hordoz.

2. A postatisztképzés történetével, illetve a különböző történelmi korokban létező tisztképzéssel, annak hiteles leírásával, szakmai és társadalmi háttérével foglalkozó irodalmi jellegű alkotás, amelyet eddig még nem publikáltak.

A pályaművek terjedelme maximum 5 gépelt oldal lehet.

Beküldési határidő: 1988. június 15.

A pályaműveket társadalmi zsűri értékeli, a legjobbak díjazásban részesülnek. I. díj 4000 forint, II. díj 3000 forint, III. díj 2000 forint.

A pályázat eredményét és a legjobb pályamunkákat a postai szaklapokban, illetve a postaszervek híradóiban közzéteesszük.

Díszoklevél adományozására

pályázatot hirdet a volt postatiszti hallgatók részére, akik 1938-ban, vagy az azt megelőző években szereztek meg a postatiszti diplomát, oklevelet. A pályázók önéletrajzuk mellett, részletes postai pályafutásuk leírását és a postatiszti oklevelüket, vagy annak másolatát is küldjék el: 1988. július 15-ig.

A pályázatokat társadalmi bizottság bírálja el, melynek eredményéről 1988. augusztus 15-ig értesítjük az érdekelteket.

Mindkét pályázatot a „Centenárium Pályázat” megjelöléssel a Posta Oktatási és Kulturális Intézet Budapest, Postafiók 1. 1476 címre kérjük küldeni.

A pályázatokkal kapcsolatban további felvilágosítást Tóth József ad a 275-804-es telefonszámon.

Kiállítási anyag összegyűjtésére

felhívással fordul a közönséghez. A dokumentumokat a centenárium alkalmából rendezendő kiállításon, a Postamúzeumban mutatjuk be.

Olyan tárgyi emlékeket várunk, amelyek kapcsolatba hozhatók a Magyar Posta tisztképzésének 100 évével (például fotók, tablók, tankönyvek, jegyzetek, egyenruha, okmányok, dokumentációk, tájékoztatók, oklevelek, újságcikkek és egyéb tárgyi emlékek) és szívesen bocsátják (kölcsön vagy véglegesen) a Postamúzeum rendelkezésére. (Telefon: 427-938) Cím: Postamúzeum Budapest, postafiók 441. 1372

IDŐSZERŰ KÉRDÉSEK

Dolgozó nyugdíjas szabadsága

Már hat éve annak, hogy a munkaviszonyban állók szabadságára vonatkozó rendelkezések megváltoztak. Ezért meglepő az, hogy még mindig vannak olyan munkáltatók, amelyek a nyugdíjas dolgozók éves szabadságának megállapításánál helytelenül járnak el.

A Munka Törvénykönyve a munkaviszonyban állók jogai és kötelezettségeiben nem különbözteti meg a dolgozókat aszerint, hogy a nyugdíjkorhatár betöltése után ténylegesen dolgozik, avagy nyugdíjazását követően újra munkát vállal. Igaz, hogy ez teljességgel csak 1982. január 1-je óta van így. Ezt megelőzően az úgynevezett „továbbdolgozásra ösztönző pót szabadság” csak a nyugdíj megállapítása előtt illette meg az 55., illetve a 60. életévét betöltő, munkaviszonyban álló dolgozót.

A szabadságrendszer módosítása óta ez a megkülönböztetés megszűnt. A nyugdíjkorhatár túl dolgozókat — függetlenül attól, hogy nyugdíjba mentek-e, vagy sem — külön pót szabadság illeti meg. A pót szabadság folyósításának azonban két feltétele van: a teljes munkaidőben való foglalkoztatás és a fizikai munkakörben történő dolgozás.

Amennyiben e két feltételnek az 55., illetve 60. életévét betöltő dolgozó eleget tesz, úgy a továbbdolgozás első naptári évében három, a második évtől kezdve minden évben öt munkanap pót szabadságra jogosult.

A könnyebb eligazodás kedvéért vegyünk egy példát: valaki 35 évi munkaviszony után 1983-ban, 55 éves korában nyugdíjba ment. 1984-ben újra munkát vállalt, mint takarító. A jogszabály e munkakörben lehetővé tette a teljes munkaidőben történő foglalkoztatást. Tegyük fel, hogy 1984-ben teljes évet ledolgozott, mint nyugdíjas. Ez esetben a következő mértékű szabadság illeti meg:

— alapszabadság	15 nap,
— munkaviszony alapján járó pót szabadság	9 nap,
— a továbbdolgozás első évére	3 nap,
vagyis összesen	27 nap.

A következő évben és azt követő években már 29-29 nap jár a nyugdíjas dolgozónak.

Fenti tájékoztatásunk a Munka Törvénykönyve Mt. V. 50. § (2) bekezdésére épül.

Amennyiben kedves nyugdíjas olvasóink — természetesen, akik a feltételeknek megfelelnek — nem a leírtak szerint kapták meg éves szabadságukat, úgy visszamenőlegesen a három év elévülési idő tartamára járó, s ki nem adott szabadságot igényelhetik. A korrigálás történhet: pénzbeni megváltással vagy természetbeni kiadásal, a munkáltató és a munkavállaló megegyezése szerint.

Természetesen, ha a dolgozó csak az év egy részében állt munkaviszonyban, az éves szabadság időarányosan illeti meg.

Tóth Pálné

A Magyar Posta 1988. évi szociálpolitikai tervének fő célja a postás dolgozók szociális biztonságának fenntartása. A tervkészítés időszakában — a múlt év novemberében — azonban még nem rajzolódott ki a várható változások pontos körvonalai. Nem lehetett tisztán látni az adó- és árreform kihatásait sem. De ezen túlmenően változások voltak folyamatban a szabályozók kérdésében is, így a szociális-kulturális ellátások pénzügyi fedezetét szolgáló jóléti és kulturális alap várható átreformálása is bizonytalanságot okozott.

Üzemi étkezés

Mindezek figyelembevételével, az 1988. évi szociálpolitikai terv tárgyalása során központi vezetőségünk megállapította, hogy a népgazdasági szintű jóléti normatívák ismeretének hiányában a munkahelyi étkeztetés költségnövekedése még nem számszerűsíthető. Ezért azt az elvet kell érvényesíteni, hogy a költségnövekedés egyharmada a postát terhelje és kétharmada hárulhat a dolgozókra.

Tudomásunk volt arról, hogy a nem postás konyhákról étkezők kiadása fokozottabban fogja terhelni a dolgozókat, mivel a vendéglátó-ipari vállalatoknak az üzemi étkeztetéshez eddig nyújtott állami dotáció is megszűnik 1988-tól. Ezért a tervben jeleztük, hogy az idegen helyen

étkezőknél a dolgozók részére indokolt a rezsiköltségtöbbletet a támogatás mértékében elismerni.

A munkahelyi étkeztetés ez évben mintegy 34–35 000 postás dolgozót érint, ezért szakszervezetünk részéről állandóan napirenden tartottuk és sürgettük a központi szabályozás megjelenését. A sok változás miatti torlódás következtében a jóléti normatívák megjelenése a hivatalos közlönyben technikai okok miatt késett, ezért a szociális tervezéshez rendkívül fontos, 95/1987. (XII. 30.) pénzügyminiszeri rendeletet a Népszava január 20-i száma közölte.

A Magyar Posta Központja — a Postások Szakszervezetével egyetértésben — a munkahelyi étkeztetésről a következők szerint határozott:

● A saját kezelésű, postai üzemeltetésű konyhákban az ár-emelkedés miatt az élelmiszeri nyersanyagnormát 1988. január 1-jével naponta és fejenként 3 forinttal felemelte. (Ennek költségkihatását az évindításnál a dolgozók fedezték.) A felhasználható nyersanyagnorma így az A és a K menünél 22,10, míg a B menünél 24,10 forint-ra módosult (K. Sz. 42. § 5/a pont).

● A postaszerv által a nyersanyaghoz nyújtott hozzájárulás mértéke az eddigi 7,50-ról 8,50-re módosult (K.SZ. 42. § 5/b. pont). Az ár-emelkedésből adódó 3 forintos költségnövekedésből tehát a posta 1 forintot átvállalt.

● Mindezek figyelembevételével a dolgozó által az étkezésért fizetendő térítés mértéke az A és a K menünél 11,60-ról 13,60-ra, míg a B menünél 13,60-ról 15,60-ra emelkedett (K. Sz. 42. § 5/c pont).

● Az idegen helyen folyó étkeztetéshez (például vendéglátónál) az eddig nyújtott postai hozzájárulás mértéke napi 4,70-nel növekedett, így 9,30-ról 14 forintra módosult (K. Sz. 42. § 5/d pont). A magasabb postai támogatás az állami dotáció megszűnése miatt ár-emelkedés következtében vált szükségessé, mivel ebben a kategóriában a vállalatok napi 30–35 forintot is felszámítanak az étkezésért.

A módosítások — a tehervállalási arányt illetően — megfelelnek a központi vezetőség múlt év decemberi állásfoglalásának. A változásokról a Magyar Posta Központjának munkagazdasági szakosztálya január 26-án telexen értesítette a postaszerveket. Az új térítési díjakat a legközelebbi befizetéseknél kellett alkalmazni.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy kedvezményes étkeztetés egyaránt megilleti az aktív dolgozókat és a postás nyugdíjasokat.

Óvodákban, bölcsődékben

Az élelmiszerárak emelkedése érintette a gyermekintézmények étkezési nyersanyagnor-

máit is. Ezt központilag országosan szabályozták, ezért a postás bölcsődékben napi 21 forint, míg az óvodákban 19,50 forintos nyersanyagnormát kell alkalmazni, ettől eltérni nem lehet. A normák mértékéről a Népszava január 4-i száma adott tájékoztatást.

A szülők térítési díja függ az együttes jövedelmüktől — amelyet a 4/1979. (III. 14.) MűM számú, illetve az ezt módosító 71/1987. (XII. 24.) PM számú rendelet (Magyar Közlöny 1987. évi 62. száma) alapján kell megállapítani —, valamint a gyermekek számától.

A gyermekintézmények térítési díjának megállapítására szolgáló új jövedelemigazolási rendelet lényege az, hogy a térítési díj alapja a jövedelem igazolására kötelezettnek az előző naptári évben elért havi nettó (tehát nem bruttó) átlagjövedelme.

Üdültetésnél

Végezetül tájékoztatjuk olvasóinkat a postás üdülőkben érvényes étkezési nyersanyagnormák emeléséről. A központilag üzemeltetett, osztályba sorolt üdülőknél napi 58-ról 68 forintra növekedett az étkeztetésre fordított nyersanyag értéke. A napi 10 forintos emeléssel megőrizhető az ellátás eddigi jó színvonala, ami a mai helyzetben nem elhanyagolható szempont.

Németh Istvánné

Új szállítási üzem postásoknak, közönségnek

Több mint egy évtizedes előkészítő munka és építkezés után végre elkészült a debreceni új Gépjármű Szállítási Üzem. Régi hiányt pótol ez a beruházás, hiszen 1965 óta, amikor létrehozták a közép fokú postaszerveknél is a szállítási üzemet, a Hajdúság fővárosában nem volt lehetőség korszerű telephely építésére. A szükség-megoldások sora mostanra szinte tarthatatlan körülményeket teremtett ember és gép számára egyaránt, így a januári üzemavatás valóságos örömműnöp volt a Debreceni Postaigazgatóság dolgozóinak körében.

Az örömet persze nemcsak az új, világos és egészséges munkacsarnokok, az alapjaiban megváltozott munkakörülmények jelentették, hanem az is, hogy az autók szervizelésére sikerült olyan élvonalbeli technikai berendezéseket telepíteni, amelyek túlzás nélkül a legkorszerűbbek a hazai gyakorlatban. Az üzem büszkesége a nyugatnémet gyártmányú fékpáda és a motorteljesítményvizsgáló próbapáda, amelyek működését számítógép vezérli, és amelyeknél korszerűbb valóban nincsen az országban. Nem csoda hát, hogy a telepítésnek hamar híre ment a környéken, és működésüket a szakma élénk érdeklődése kíséri.

Az üzemet ellátták azokkal a szükséges berendezésekkel és szolgáltatásokkal, amelyek lehetővé teszik az igazgatóság gépkocsiparkjának komplex szervizelését. A szakos műhelyek mellett alvázvédő, fényező műhelyek, korszerű, gépi mosásra alkalmas mosópálya teszik teljessé az üzem szolgáltatásainak körét.

Újítottak az üzemanyag-tankolás eddigi gyakorlatában is. A kutakat elektronikus kimérőfejjel szerelték fel, és a lyukkártyával vezérelt számítógépes berendezés rögzíti a tankolás minden adatát, a gépkocsi rend-

számától, a gépkocsivezető azonosítási számától a kiadott mennyiségig, a percre pontos dátumig mindent. A telephely valamennyi szolgáltatásának gépi adatfeldolgozását egy IBM rendszerű számítógép segítségével végzik.

Az elkészült üzem szolgáltatói kapacitása a jelenlegi postai igényeknél lényegesen nagyobb. Ezért az üzem vezetése azt tervezi, hogy az itteni lehetőségeket felkinálja a szomszédos Merkur-telep számára is, de elképzeléseik szerint közvetlenül is végeznek majd lakossági szolgáltatásokat, enyhítve ezzel a város ilyen jellegű gondjait.

1976-ban született meg a döntés arról, hogy Debrecenben új forgalmi telephelyet kell építeni. A kivitelezést a nyíregyházi KEMÉV huszonnégy alvállalkozó bevonásával 1983-ban kezdte meg. A tervezés és az építkezés nehéz időszakáról is megemlékezett Kertész Pál, a

Magyar Posta elnökhelyettese, amikor a megye, a Debreceni Postaigazgatóság, a posta vezetőinek és az üzem dolgozóinak jelenlétében ünnepi beszédet mondott. A szalagátvágást Tóth Illés államtitkár, a Magyar Posta elnöke végezte, átadva ezzel rendeltetésének az oly régen várt létesítményt.

A debreceni telephely ma hétszáz gépjármű speciális javítási és karbantartási igényeit képes magas színvonalon kielégíteni. A mintegy 300 millió forintos beruházással, a szabad kapacitás kihasználásával bevételre is lehetőség van, de ami ennél is fontosabb talán, a városban ezen a téren is erősödhet a közönséggel való kapcsolat, hiszen a korszerű technika jó munkát ígér, amelynek hamar híre megy, és segíthet abban, hogy a posta nyitottabbá váljon a nagyközönség körében.

— Áts —

Jólesik örömet szerezni

Napjainkban sok szó esik rohanó, ideget-energiát koptató, rongáló korunkról, a stresszhatásokról, amelyek naponta érik a dolgozó embert, a megélhetés hajszolt biztosításáról, vgm-es másodállásos napjainkról, és ahová ez vezet, az elidegenedésről.

Tudunk riasztó példákra, és magunk is naponta érezzük a fáradságot — néha a fásultságot. De mindig vannak ellenpéldák is. Mindig akadnak emberek, akik valamilyen belső kényszer alatt többet akarnak és tudnak tenni az emberért, környezetükért, társaikért, mint amit korunk elvárhat. Teszik ezt ők társadalmi szervek tisztviselőiként, védőként, környezetvédőként, teszik a brigádmozgalomban és az élet minden területén, névtelenül, csendben.

Sok ilyen ember él közöttünk. Sokan vannak és sokat tesznek a postás közösségért, a postás közösségekben is. Solnak nem ismerjük a nevét, másokat megismerjük a nyilvánosság is. Véletlen műve? Talán az is, talán az ötletek, a tettek kívánják a nyilvánosságot. Lapunkban sok ilyen tetről, emberről számoltunk már be, köztük a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Neumann János szocialista brigádjának tagjairól. Ez a brigád 1986-ban, az ENSZ által meghirdetett Béke évében országos postás vetélkedőt hirdetett és szervezett meg, amelyet gyermekeink megsegítésére társadalmimunka-felhívással, gyermek és felnőtt amatőr plakát- és rajzpályázattal, kiállításal toldott meg, és valóban megmozgatta az ország postáit.

Ők azok, akik kezdeményezték, hogy brigádok rendszeresen juttassanak támogatást az SOS gyermekfalú javára, és most ismét ők jelentkeztek — kilépve munkahelyük kereteiből — a postások előtt példájukkal, szervező munkájukkal, hogy örömet, mosolyt csaljanak fáradt, idős arcokra, nyugdíjas postások arcára. A brigád elhatározta, hogy kapott jutalmaikból, társadalmi munkájukból „nyugdíjasalapot” hoznak létre. Kezdeményezésükhöz csatlakozott a HTI több brigádja, és már jelentkeztek más postaszervektől is, akik hasonlóan gondolkodnak, mint a neumannosok.

A brigád úgy gondolta, a legjobban akkor tudják felhasználni a „nyugdíjasalapot” az Országos Békatanácsról kapott Elismerő oklevelükkel járó pénzjutalmat, társadalmi munkájuk ellenértékét, ha azzal szép emléket, örömet adnak. Olyan idős postásokat, nyugdíjasokat válogattak ki a HTI dolgozói közül, akiknek már nincs módjuk, lehetőségük a nyaralásra. 13 embert — köztük nyolcvan éven

A bujái általános iskola néptáncsoportja pártatáncával aratott sikert

felülieket — üdültettek egy héttig a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság új balatonalmádi üdülőjében. A brigád tagjai szervezték programjaikat, a tihanyi kirándulást, a régi filmek vetítését, a játékokat, a beszélgetéseket — a pihenésüket. Ők főzték reggel — vendégeik ébredése előtt — a forró kávét, ők teremtették az asztalokra friss gyümölcsöt, és ők lesték féltő gondoskodással az idős emberek kívánságait. (Mindezekről lapunkban a közelmúltban részletesen beszámoltunk.)

Az Országos Békatanács nem minden évben jutalmaz. Nehezebb a viszonyok, drágább az élet, a „nyugdíjasalap” megcsappant, feltöltéséről gondoskodni kell, hogy a szemekben mindig visszatükröződjön az öröm.

Most jótékonyági gálaestet terveztek. Gálaestet, amelyen gyermekeiket léptették fel, köszöntve a vállalat nyugdíjasait, és amelynek a bevétele újra segíthet örömet szerezni. Most sem maradtak egyedül. Szűkebb munkahelyük, a Tervező és Műszaki Nyilvántartó Iroda szakmai és szakszervezeti vezetői, a területi szakszervezeti bizottság, a Postások Szakszervezete és nem utolsósorban a Postás Művelődési Központ — mint már máskor is — most is melléjük állt, segítette az ötlet megvalósítását. A művelődési központ nemcsak a dísztermet adta oda díjmentesen a rendezvényre, hanem saját költségén színvonalas műsort is szervezett. A hivatásos művészek valóban fergeteges, vidám műsort produkáltak a gálaesten résztvevő 150 fős közönségnek.

Az igazi meglepetés azonban a gyermekek műsora volt, 50 gyermekszereplő lépett színpadra, parkettra a másfél órányi produkcióban.

Bájos, 4–7 éves szavalók, zenészek, „komoly” érett produkciókat bemutató középiskolások váltották egymást a műsorban, mosolyra, tapsra ragadtatva időseket, fiatalokat. A műsor keretét a bujái általános iskola néptáncsoportja adta. Köszöntőjükben ifjú dolgozóknak, fia-

tal nyugdíjasoknak ajánlották műsorukat, a bujái hagyományokat őrző táncokat. Vincze Andrásné tanárnő valóban szép műsorral kedveskedett tanítványai tolmácsolásában.

50 gyermekszereplő műsorát megszervezni, a produkciót lebonyolítani hatalmas munka. Hivatásos rendező számára is nagy feladat. Aki még nem csinált ilyet, annak számtalan buktatót takar. A brigád mégis vállalta. Körlevelekben, telefonhívásokban kérték a munkatársak segítségét. És kapták a segítséget, a műsorokban fellépők ajánlkozását. Jöttek szereplők a HTI vidéki munkahelyeiről, jöttek ismerősök, barátok. A Körzeti Műszaki Gócézem egyik szocialista brigádja, a dr. Salvador Allende brigád segíti a bujái általános iskolát. Ők hozták a színes, tarka csokrot, a népi táncosokat. A Neumann brigád patronálja a Hunyadi János ének- és zenetagozatos általános iskolát. Ennek az iskolának a volt növendékei, a Táncsics Mihály és az I. István Gimnáziumokban tanuló diákok hozták a zenei műsort, a „Macskák” című musical egy részletét, a „Kánkánt” és több szép darabot.

Telt ház volt a Postás Művelődési Központ dísztermében. Ide csak 150 fő fért be. De az egyszerű meghívót (erre sem akartak pénzt áldozni a bevételből) mintegy 400-an vásárolták meg, zömmel szocialista brigádok, mert ha Nyíregyházáról, Debrecenből, Szegedről, Pápáról nem is tudtak felutazni a programra, segíteni akartak.

Január 30-án a Postás Művelődési Központban egy brigád gyűzött meg bennünket arról, hogy rohanó világunkban, hajszolt életünkben is vannak emberek, akik meg tudnak állítani bennünket néhány percre, hogy egymással is törődjünk, másokra is gondoljunk.

Vannak — biztos vannak — olyanok, akik a Neumann János brigád nevét olvasva kicsit elhúzzák a szájukat. „Már megint a HTI-s Neumann.” Igen. Már megint ők! Mert nekik vannak ötleteik. Ők tesznek meg mindent azért, hogy másokat is felrázzanak. Ők tesznek meg mindent azért, hogy emberi örömet fakasszanak, ahol lehet. Bízunk kell, és bízunk is abban, hogy nem hiába kezdeményeznek, hogy ma, holnap mások ötleteiről, munkájáról is írhatunk.

Köszönet és elismerés helyett álljon itt a brigádnévőr: Bodrogi Ferencné (brigádvezető), Bodnár István, Holecz József, Huber Jenő, Jászai Józsefné, Jóni Zsigmond, Molnár Lászlóné, Molnár László, Öriné Zsuzsán Jácint, Pethőné Szalai Zsuzsa, Varga Sándor.

Harmat István

Szerencsések-e a szekszárdi nyugdíjasok?

A jószívűség és a nagylelkűség szép adománya és nagy érték manapság, amikor egyre inkább tanúi lehetünk, hogyan terjed újra az önzés. Ezért meg kell becsülnünk azokat, akik — sokszor saját érdekeik, anyagi érdekeik ellenében idejüket és energiájukat nem sajnálják, hogy másokon segítsenek. Ilyen ember Horváth Mihály, a szekszárdi Babits Mihály nyugdíjasklub titkára és Bodó László, a Szekszárd 1-es körzeti postahivatal szb-titkára.

Velük beszélgettem a nyugdíjas klubról, a postások helyzetéről, gondjairól és arról, mit tehet értük a szakszervezet. — Nem szabad elfeledkeznünk arról — mondja Bodó

Horváth Mihály

László —, hogy mi is lehetünk még nyugdíjasok, ha megérjük. Negyvenhat éves vagyok, rovatoloként dolgozom. Itt minden nap találkozom az idős kollégákkal, be-benéznek, s ha a munkám engedi, elbeszélgetünk. 285 szervezett dolgozója van a postahivatalunknak, ebből 85 nyugdíjas. Negyven szálaluk nyugdíja 3500 forint alatti. Nagyon szerényen élnek: régi, sokszor lerobbant családi házakban, nincs pénzük karbantartásra, sokszor tüzelőre sem, orvosra, gyógyszerre, esetenként még jobb élelmiszerre sem. Már nem tudnak úgy élni, mint a fiatalok és, a jövőben még kevésbé tudnak, mert a nyugdíjemelések nem kompenzálják a nagy áremeléseket.

Nyugdíjrendszerünk, amely 30 éve talán korszerűnek volt mondható, mára elavult. Nemcsak az a baj, hogy a nyugdíj vásárlóértéke folyamatosan csökken, hanem az is, hogy a postások aktív korukban is — az országos átlaghoz képest — keveset keresnek. Mi itt a hivatalban csak annyit tehetünk, hogy a nyugdíj előtt állók bérét igyekezzünk feltornáztatni annyira lehet, de a végtelenségig az sem megy, hiszen ott vannak a fiatalok és az én korosztályom is. Elhiheti, hogy nem vagyunk könnyű helyzetben.

Azért beszéltem először az anyagiakról, mert kétségkívül ez az elsődleges, de nem feledkeztünk meg az erkölcsi elismerésről sem, hiszen az legálább annyira fontos, még akkor is, ha pénzben nem mérhető. Sajnos, a postán dolgozók igen elfáradnak, mire elérik a pihenés idejét. Nagyrésztük néhány évvel nyugdíjba menetele után meghal. Most temettük szegény Baksi Józsefet, a nyugdíjasklub tagját, aki 42 évet dolgozott a postán. Kitűnő kézbesítő volt.

Jól érezte magát a Babits Mihály nyugdíjasklubban, amely 1980 óta működik, és 56 tagja van. A tanács, az szmt munkatársai rendszeresen eljönnek beszélgetni, tanácsokat adnak. Mi a szakszervezet igyekezzünk az alacsony nyugdíjakat felemeltetni. 1984 óta 19 öregek sikerült 3–400 forinttal emelni. Ha ezt a munkát jól végezzük, nagy körültekintéssel kell környeztetanulmányokat végeznünk, vigyáznunk kell arra is, hogy főleg a leginkább rászorultak kapjanak segítséget. 1987-ben 60 ezer forintot költöttünk kirándulásokra, programokra, rendezvényekre. 48-an kaptak kisebb-nagyobb segítyt, összesen 38 000 forint értékben.

Szeretünk a klubba jönni — veszi át a szót Horváth Mihály. — Hiányoljuk a közösséget. A postások egy jelentős része egyedül dolgozott évtizedekig, nehéz volt beszervezni őket

a közösségi életbe. Most pótoljuk az elmulasztottakat: jókat beszélgetünk, vitatkozunk. Előadásokat hallgatunk, fórumokat szervezünk. Nemrégiben járt nálunk Szépe Lőrinc szb-titkár, aki a postás nyugdíjasok helyzetéről beszélt. Nagy sikere volt dr. Tóttos Gábor helytörténész előadásának is. A postás szakszervezettől itt volt nálunk látogatóban Kovácsné Szabó Margit. Hazaérkezése után 5000 forintot kaptunk a klub

Bodó László

rendezvényeire. És hát a kirándulások! Nehéz azt érzékelteni mit jelent nekünk. Legutóbb Csokonayavistontán voltunk gyógyfürdőben, útközben megnéztük a híres ibafai pipamúzeumot, átrándultunk Kaposvárra. De 1980 óta szinte az egész országot bejártuk.

1988-ra újabb kirándulások, előadások, vitákat tervezzük. Dr. Szenczi László levéltáros Tolna megye közoktatásáról, Iker László, az adóügyek főrevizora a forgalmi és személyi adóról tart előadást, Darvas Ferenc műszerész kollégánk pedig verseiből és novelláiból ad elő. De a legnagyobb örömet számomra az jelentené, ha minél több társam nyugdíját sikerülne felemeltetni, s ha a postás nyugdíjasoknak nem lennének anyagi problémái. Hiszen éppen elég gondot okoz, hogy az egészségünk már nem a régi.

U. A.

Postás anekdotakincs

Manapság sokat beszélünk a munkahelyi demokráciáról. A mai fiatal postásgeneráció már el sem tudja képzelni, hogy hajdan erről szó sem volt a magyar posta intézménynél, hanem a postástársadalom úgynevezett „kasztokra” tagozódott. Ilyen kaszt volt a felsőfokú végzettségű kivételzett tábora, melynek élén a vezérigazgató állt, mint kiskirály. Vezérkarába tartoztak — a vezérigazgatóság személyzetén kívül — az igazgatósági területek, illetőleg kerületek vezetői, a főigazgatók, igazgatók. Ezek beosztottjai voltak — többnyire ügyosztályvezetők beosztásában — a tanácsosok, s ezek alantasai a titkárok és fogalmazók. A tisztviselői középrétegbe tartoztak a középiskolai érettségivel és tisztitanfolyammal rendelkező fogalmazók, ideiglenes tiszt munkaezők (ITME) díjnoki, gyakornoki, II. osztályú tiszt, I. osztályú tiszt, főtitkár, felügyelő, főfelügyelő és fogalmi igazgatói ranggal.

A négy középiskolai és segéd-tiszt képesítéssel rendelkező tisztviselő képezték az úgynevezett üzemi kart és — ha jól emlékszem — „B” ideiglenes tiszt munkaezői, díjnoki, segéd-tiszt, segédellenőri, ellenőri és főellenőri „rangot” érthettek el. Ezek alárendeltjei az altszti karhoz tartoztak. Ebben a „kasztban” a kezdő dolgozó hivatalos rangja „szolga” volt. Fentiekben csak a mai értelemben vett fogalmi dolgozók-

ról írtam, holott valójában az akkori postástársadalom két nagy táborra oszlott: a forgalmiakra és a műszakiakra. Utóbbiaknál a fogalmiakéhoz hasonló volt a tagoltság. A forgalmi dolgozók ismét két táborhoz tartoztak. A fentiekben ismertett dolgozók voltak az úgynevezett kincstári postás dolgozók.

A községekben és kisebb településeken pedig postamesterek, postamesteri alkalmazottak és postaügynökök látták el a postaszolgálatot.

Ilyen széttagoltság mellett nemigen érvényesülhetett a munkahelyi demokrácia, amit az alábbi anekdoták is bizonyítanak.

A fütty

Magyarország egyik vidéki postaigazgatóságának vezetője nagyon szigorú ember volt. Több rossz szokása között az volt a legrosszabb, ha azt akarta, hogy alárendelt tisztviselői közül valamelyik megjelenjék előtte, füttyentett egyet.

Egyszer egy igen komoly és intelligens fogalmazó került a szóban levő igazgatósághoz, aki néhány nap elteltével meggyőződött principálisának ezen megalázó szokásáról.

Mályvai fogalmazó éppen asztalánál dolgozott, mikor felpattant a méltóságos úr ajtaja, s a küszöbön megjelent a

nagyúr, mint egy párdúc. Szigorúan ránézett a fogalmazóra, s egy éleset füttyentett. Mályvai zavartan felállt, körülnézett, s hirtelen elhatározással kirohant az ajtón. Pár perc múlva a méltóságos úr kedvenc kutyájával jött vissza, melyet egyenesen bevezetett a főigazgatóhoz.

A nagyúr összehúzta bozonos szemöldökét:

— Mi ez? Micsoda komédia ez? Mit akar ön itt ezzel a kutyával?!

Mályvai színlelt megdöbbenéssel válaszolt:

— Bocsanatot kérek, méltóságos uram, úgy rémlett előttem, mintha füttyenteni méltóztatott volna!

Dörgött a hangja a méltóságos úrnak:

— Igenis füttyültem, de nem a kutyának!

A fogalmazó még nagyobb meglepetést színlelt:

— Nem a kutyának? De hát akkor kinek?

A haragos nagyúr a fogalmazó felé rohant, mintha meg akarná fojtani, és előtte megállva farkasszemet nézett vele.

Néhány másodpercig tartott a jelenet, aztán lassú léptekkel megindult íróasztala felé a méltóságos úr, s halkan, majdnem lágy hangon mondta: — Fogalmazó úr, vezesse ki ezt a kutyát, aztán jöjjön be hozzám!

Ez órától kezdve Mályvai fogalmazó a főigazgató úr kedvence lett, aki e naptól kezdve

Gyorgyeics Dóra és Balogh Vera fuvalakettőst ad elő

Egy kiállítás tényei

Ha az embereknek kevés idejük van a kultúrára, akkor célszerű a munkahelyre vinni a programokat. Erre a felismerésre kényszerítette az élet a Posta Beruházó- és Tervező-intézet Szakszervezeti Bizottságát, és néhány, a közművelődést szívügyének tekintő munkatársát, akik évente több kiállításon mutatják be kollégáik képeit, fotóit. Most éppen *Hajdú József* művész-fotóit lehet látni az előcsarnok közelében. Mindez cáfolja azt az előítéletet, hogy a műszaki értelmiség szakbarbár.

— Kevesen tudják a mi foglalkozásunkról — mondja *Major János* osztályvezető, aki híradásipari főiskolát végzett —, hogy milyen sok szállal kötődünk a humán művészetekhez. Itt a POTIBER-ben sok egyetemet, főiskolát végzett műszaki dolgozó, és mellettük művelt technikusok. Mi a postásintézmények tervezésével foglalkozunk, s ez nem szakítható el az esztétikumtól. *A tervezőnek egy kicsit művésznak kell lennie*, hiszen nem mindegy, hogy az emberek milyen hangulatú, kinézetű postára térnek be nap mint nap. A szép környezet közérzetjavító és konfliktuscsökkentő is lehet.

Azt mondhatom tehát, nincs is szakadék a műszaki és a humán műveltségük között, legfeljebb csak mesterségesen szítják azt. Ezért tartom fontosnak az itteni kiállítások rendezését, és segítek, amennyire csak tudok. Mert mint vezetőnek is érdekem, hogy a dolgozók jól érezzék magukat, s ha azzal lesz jobb az életük, hogy megmu-

tathatták magukat, illetve alkotásaikat, az nekünk is jó. Sőt anyagi érdekünk is. Egyrészt megtarthatjuk az embereket, másrészt meggyőződés, hogy munkájukra — ha közvetetten is, de — hatással van a közművelőzővel, fotózással való foglalkozás.

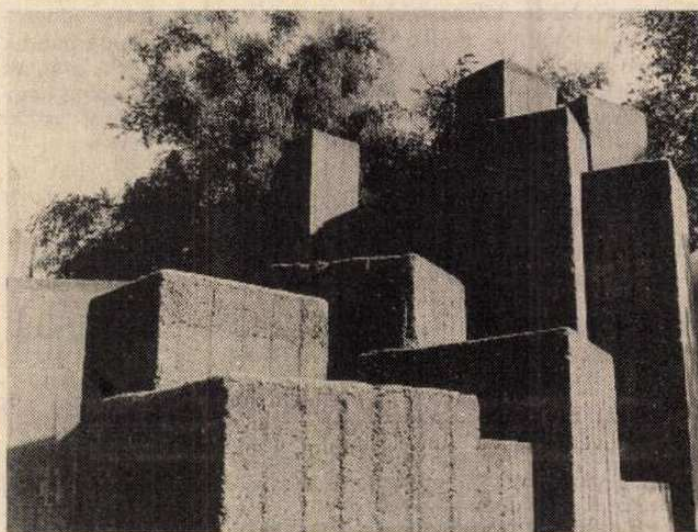
Itt van például *Hajdú József* fényképészünk, akinek kiállított fotóit bármelyik hivatalos szegénykezelés nélkül magáénak vallhatná. Őt azért alkalmaztuk és alkalmazzuk, hogy úgynevezett munkafotókat, fázisfotókat készítsen. S hogy emellett művészi képeket is csinál?! Nagyon jó, ha ezzel itt tarthatjuk, minek akadályoznánk? Jó fotóst ugyanis nagyon nehéz ma-napság találni. Egyébként a művészi fotózás jó hatással van munkájára is, szakmailag, technikailag biztosabbá vált.

Átmegyünk a szomszédos helyiségbe, ahol videón mutatják be *Hajdú József* kiállításának megnyitóját. Látni a kíváncsi, érdeklődő kollégákat, és a boldog elégedettség-gel, de ugyanakkor kicsit megilletődötten álló szerzőt is, aki a vetítés végére betoppan.

— Vegyész-mérnök az eredeti végzettségem — mondja a 27 éves fiatalember. — Rövid ideig dolgoztam a Hungária Műanyaggyárban, de rengeteg volt a munkám, csak hétvégén tudtam fényképezni, ezért pályát módosítottam. Kazincbarcikán jártam főiskolára, ott a városban szereztem meg a fényképész szakmunkás-bizonyítványt. Ez jól jött, amikor idejöttem. Most hater forintos keresek, nem ép-

pen sok, szakipari munkát végzek: épületfotókat, tárgyfotókat, néha vállalati eseményekről riportképeket csinállok. Országos cég lévén elég sokat utazom, ez igen hasznos. Tavasztól őszig sok a kiszállás, s ez idő alatt nemigen lehet a művészi fotózást az épületfotózással összeegyeztetni. Más jellegű a két munka. Jó érzés volt megmutatni magam a kiállításon, s hogy miért ilyen pesszimisták a képeim? Én ilyennek látom a világot.

— Nem baj, ha az ember az alkotáskor kiadja magából a keserűségét, megszabadulva egy időre ezáltal a gondoktól — mondja végül *Erdős Róbert* szb-titkár. — Ezért is támogatja a szakszervezet a kiállítások megszervezését. Itt a POTIBER-nél nagy hagyományai vannak a közművelődésnek. Szerencsére a mi dolgozóinkat nemigen kell rábeszélteni a művelődésre; írástudó emberek, szeretik a zenét hallgatni, színházba járni. Évente 250—280 ezer forint-

Beton

palota elé érnek, Karvaly Péter megkérdi a sógorát:

— Micsoda ménekű épület ez, sógor?

— Ez a postaminisztérium.

Megcsóválja a fejét a vidéki atyafi:

— Kutya egy alkotmány. És mennyi ember dolgozik benne?

A sógor meggyőződéssel feleli:

— Körülbelül a fele.

Egyszerűsítés

Úgy történt, hogy egy kövér, vörös orrú korcsmáros panasza jött egy telefonoskisasszony ellen. B. tanácsoshoz utasították, hogy az majd jegyzőkönyvet vesz fel az esetről.

Prokesch úr, óbudaí korcsmáros meg is jelent nevezett tanácsosnál, s előadta panaszát. Húsz percig hadart ott összevissza svábul, rácul, magyarul, ökölbe szorított kezével majdnem orron vágta a tanácsost, rávágott az asztalra, kiköpött a padlóra, persze ez a köpés a telefonnal volt adresszírozva.

B. tanácsos végre meguntta ezt a színházat, s rászólt a vendéglőrsre:

— Térjünk a tárgyra, mert nekem még más dolgom is van!

— Jó, térjünk a tárgyra! — mondta *Prokesch* úr, s megint darálni kezdett. Újabb húsz percig lafalyolt, s aztán kifogyva a szuszából, lihegve rikácsolta:

nyí könyvet vesznek a helyi terjesztőtől.

Furcsa, ellentmondásos dolog ez, de akik itt kedvtelésből művészettel foglalkoznak, egyrészt szeretnék, ha megismernék őket, másrészt zárkóztak. Szükséges menedzselni őket, biztatni, simogatni a lelküket. Hogy a kiállítások alapötlete kié volt, azt ma már nehéz lenne megállapítani, de tény, hogy a *Mozaik* brigád tagjai kerestek fel ebben az ügyben először, köztük *Szák Kocsis Pál* építészmérnök, mondván, segítsünk nekik kiállításokat szervezni. Szívesen tettük, hiszen ha nem is tudjuk ellensúlyozni a napi energiát és időt rabló vgmk-t, a mellékállásokat, a második, harmadik műszakot, abban azért mindig hittünk, hogy ébren tarthatjuk az igazi értékeket, mert a művelődés, a kulturálódás egyre inkább érték-ké válik. A szakszervezetnek régebben is volt kulturális feladata, most sem mondhatunk le erről.

Udvarhelyi András

MISKOLCI HÍREK

Január második felében *Griecsné Heszky Enikő*, szakszervezetünk főtitkára látogatást tett a miskolci tszb területén. A Szakszervezetek Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Tanácsának székházában a főtitkár vezetésével fórumot tartottak a szakszervezeti tisztviselők részére. A fórumon *Básti János*, az szmt vezető titkára is részt vett. Az eszmecsere kiindulópontját gazdasági helyzetünk, mai gondjaink ismertetése és elemzése képezte. Természetesen előtérbe került a távbeszélő-szolgálat már igen rég esedékes korszerűsítése. A fórumon a legnagyobb vitát, illetőleg a kérdések és felszólalások többségét a bérek bruttósításával kapcsolatos általános és egyéni gondok felvetése váltotta ki.

Ismételtelen felmerült az értelmiségi dolgozók alacsony bérezése, amely közismerten országos gond, de a műszaki értelmiségnél már megtörténtek az első lépések.

A főtitkárnak a tszb területén tett látogatásáról a megyei sajtó, valamint a Miskolci Közveti Rádió részletes tudósításban adott tájékoztatást.

*

Kiss József tszb-titkár a január 26-án tartott ülésen részletesen ismertette a bruttósítással

kapcsolatos tapasztalatokat. Sajnálatos, hogy a dolgozók észrevételeit sokszor a tájékoztatatlanság okozza, holott a tszb területén 5018 dolgozó vett részt különféle fórumokon, ahol a kollektív szerződés módosításával, valamint a személyi jövedelemadóval (bruttósítással) kapcsolatos felkészítésben részesültek. Ugyancsak felkészítést kapnak a munkahelyi vezetők is.

A tapasztalt jogos észrevételek, a bruttósítással és a bérszámfejtéssel kapcsolatos bizonytalanság, sőt sok esetben bizalmatlanság megszüntetéséhez az kell, hogy a dolgozók olyan bérszalagot kapjanak kézhez, amelyből világosan, közérthetően ellenőrizni tudják az egyes bérelemeket és a bérszámfejtés helyességét. Minden munkahelyi vezető kötelessége, hogy magyarázatot adjon a bruttósítással kapcsolatosan felmerülő észrevételekre, s ha szükséges, intézkedjen a hibák gyors orvoslására.

A szakma és a szakszervezet létrehozott egy bruttósítási bizottságot, illetőleg brigádöt, melynek feladata, hogy adószakértői szinten megvizsgálja és rendezze a bruttósítással kapcsolatos felszólalásokat, mielőtt azok a munkaügyi döntőbizottság elé kerülnének.

— horváth —

Tanácsok mindenkinek

Egy kis szépítkezés

Farsangi szórakozások idején a nők kellemes gondja, hogyan szépítkezzenek, hogy figyelmet keltő legyen a megjelenésük. A kikészítés divatja állandóan változik, de vannak örök érvényű szabályok. Ezek szerint: az arc szépítésénél legfőbb szempont az egyéniség kiemelése. Ne teremtünk „új arcot” a divat változó szeszélyeként alkalmazott díszítőkozmetikával. A kendőzés sorrendje: alapozás, arcfestés, púderezés, a szemöldökív festése, a szemhéjak színezése, szempillák festése és végül a rúzsoszás. A legújabb sminkelési divatot szemléletesen láthatjuk a tévében a bemondónőknél vagy a szereplőkön. Lessük el a módszereket. A szemhéjfestéket alkalmi ruhánk színéhez válasszuk ki. A rúzsoszás és a körömlakk színének harmonizálnia kell egymással. A díszítőkozmetika akkor hat előnyösen, ha ügyelünk a kozmetikai összhangra a színök összeválogatásánál. Kikészítés előtt tegyünk fel az arc- és nyakbőrre frissítőpakolást (egy tojássárgáját, evőkanál tejszínt, kávéskanál narancs- vagy almalét keverjünk össze, és kenjük fel a letisztított bőrre). Készen is kapható pakolás, „varázsszer”, a Fabulon arcfrissítő zselé. Feszessé, széppé teszi a bőrt.

*

A felvágott zöldséget ne áztassuk a vízben, mert a sérült sejtekből kioldódik sok vitamin. Helyes eljárás az, ha a zöldségfélék egészben megmossuk és azután vagdaljuk fel. Vonatkozik ez a szabály a burgonyára is.

*

Az apróra metélt petrezselyem zöldjét csak akkor tegyük a levesbe, amikor már levettük a tűzről. Így vitamintartalma nagyobb, a leves íze pedig zamatosabb lesz.

*

Otthon készített majonéz könnyebben keverünk habosra, ha a tojássárgáját egy picit megsózzuk, vagy egy kevés mustárt keverünk bele.

*

Bármilyen konzervet bontunk fel, ha egyszeri étkezésre nem fogyasztjuk el, tartalmát ne hagyjuk a dobozban. Még hűtőszekrényben sem! Tegyük a maradékot egy üvegtálba és úgy tároljuk.

*

A zöldfőzelékek, zöldségek főzővizét ne öntsük ki, használjuk fel a főzésnél, értékes vitaminokat, ásványi sókat tartalmaznak.

*

A borsnak sokkal erősebb az illata, ízesebb, ha közvetlenül felhasználás előtt őröljük meg.

*

A hirtelen sült húst sütés közben ne szurkáljuk meg villával, mert a leve kifolyik, s így a hús száraz lesz.

*

Biológiai szempontból értéke- sebb lesz a mártásunk, ha ecet helyett citrommal savanyítjuk, s így aromája is kellemesebb.

Fási Katalin

soha többé nem fűtyült az alája rendelt személyzetnek.

A hivatalos titok

Újdonsült postatiszt kerül egy vidéki postahivatalhoz. Alig van ott néhány napja, amikor öreg főtisztnek bizalmasan odasúgja:

— Főtiszt úr, én úgy látom, hogy a mi főnökünk nagyon szereti a bort.

A főtiszt szigorúan rászól a fiatal kollégára:

— Maga már az ötödik napon megszegi a hivatali esküt. Maga néhány nappal ezelőtt arra esküdött, hogy a hivatali titkot megőrzi. Hát vegye tudomásul, hogy nálunk az is hivatalos titok, hogy a főnök úr szereti a bort!

A gondos gazda

A peterdi postamester így szól újdonsült kiadóhához:

— Kiadó úr, kóstolja meg a vizet, nem romlott-e meg a vályóban, s hogy ihatnak-e belőle még a marhák?

Manapság el sem tudjuk hinni, hogy egy postamesteri alkalmazott milyen mértékben kiszolgáltatottja volt postamesterének. Több postamester inkább cselédjének, mintsem munkatársának tekintette az akkor hivatalosan kiadónak nevezett alkalmazottját. Néhol még lakást takarítani és egyéb cselédi munkát is kellett végeznük. Mégis vállalták, csakhogy el ne veszítsék szakképesítésüket, mert ha meghatározott időn belül — akár önhibájukon

kívül — nem helyezkedtek el valamelyik postamesteri hivatalnál, az igazgatóság megsemmisítette szakképesítésüket. Az a remény is sarkallta őket, hogy talán egyszer ők is postamesterek lesznek. Mert, különösen a nagyobb hivatalok postamestereinek, nem is ment rosszul a sora, amit az alábbi anekdota is igazol.

A früstök

Kovács Lajos főpostamester jómódú ember Gyomán, s nagy ínyenc. Hetvenéves már a kedves öregúr, de ennek dacára nagyszerűen néz ki. Egyszer megkérdeztem őt:

— Mondja csak, főpostamester uram, mit szokott ön reggelizni?

— Hát biz' én kérem — felelte nyájasan az öregúr —, rendszerint megiszom egy pohár pálinkát a kávé előtt, hogy aztán a peccenyére jobban essék a bor!

Igaz, akkor még nem propagálták az egészséges életrendet, és távol álljon tőlünk, hogy ellenpropagandát fejtünk ki, egy azonban biztos, hogy a „főpostamester úr” alkalmazottainak reggelije jobban hasonlított a mai diétás ajánlásokhoz, mint a főnöké.

Megmondta

Karvaly Péter felrándul Pestre, hogy széttekintsen ebben a cudar nagy városban. Amikor sógorával, aki pesti postás a 72-es hivatalban, a budai posta-

Az egyösszegű munka- és bérutalványozás kezdeti tapasztalatai

A hálózatépítés, -szerelés területén 1987. április elsejétől vezették be az egyösszegű munka- és bérutalványozást kísérleti jelleggel. Az azóta eltelt háromnegyed év tapasztalatait értékelte januári ülésén a Posták Szakszervezetének elnöksége.

Az ülés elé terjesztett írásos tájékoztató összefoglalja a kísérleti alkalmazás általános tapasztalatait, fő eredményeit, a szükséges feltételeket, a munkanormák alkalmazását, valamint az egyösszegű munka- és bérutalványozás hatását a hálózatépítés postaszintű eredményeire. Az írásos anyag főbb megállapításai közül az alábbiakat emeljük ki.

Az egyösszegű munka- és bérutalványozás révén sikerült egyrészt a meglevő postai építőipari kapacitás teljesítőképességét fokozni, másrészt létszám-növeléssel bővíteni a kapacitást, s ez a kiemelt távközlés-fejlesztési feladatok teljesítésében nagy szerepet játszott.

Az egy főre jutó normaórámennyiség 1987-ben postaszinten több mint húsz százalékkal nőtt, amelyből mintegy 18 százalékos növekedés köszönhető az egyösszegű munka- és bérutalványozásnak. Figyelembe véve az egyösszegű rendszer részarányát az összes hálózatépítési, szerelési munkákon belül, ez a postaszintű termelés-

A fokozott tempó nem megy a minőség rovására

Az elnökségi ülés előtt a Posta Építési Üzem III-as főmérnökségén arról érdeklődtünk, hogy az érintett fizikai dolgozóknak és a vezetőknél mi a véleményük az egyösszegű munka- és bérutalványozásról.

— Tavaly áprilistól dolgozunk ebben a rendszerben, azelőtt órabérek voltak, s akkor kaptunk ösztönzést, ha a száz százalékot túlteljesítettük. Most viszont minden munka előtt szerződést kötünk az üzemmel. Így előre ismerjük a feladat mennyiségét, minőségét, a felhasználható normaórámennyiséget, a határidőt és a teljes munkabért. Az építésvezetőség dolga, hogy a munka minden feltételét megteremtse, a mi dolgunk pedig, hogy határidőre, a minőségi és a munkavédelmi előírásoknak megfelelően teljesítsük a feladatot — magyarázza Sándor András kábelszerelő munkavezető.

— Eszerint maguk döntik el, hogy milyen tempóban és munkamegosztásban dolgoznak?

— Csak rajtunk múlik, ha minden anyag és eszköz rendelkezésünkre áll — válaszol Kókai János kábelszerelő. — Mi döntjük el, kivel dolgozunk együtt egy csapatban, és mi határozzuk meg a munkatempót. Ha valaki nem úgy dolgozik, ahogy a csapat többi tagja, akkor cserélünk. Csak akkor tudunk jól keresni, ha mindenki úgy áll a munkához, ahogy kell.

— Most sietősebb a dolguk, mint az időbéres rendszerben volt?

— Így van. Tegyük fel, van egy munkánk, amelyet 31-ére kell befejezni. Ha jobban ráhajtunk, és az időjárás is kedvező, esetleg nem kell sátorozni, akkor mondjuk 24-én végzünk. Akkor nem azt csinálom, hogy leállok, és 24-től elszámolom az időt 31-ig, mondván, hogy az órabérem úgyis megkapom, hanem odamegyek 23-án a főnökhöz, és megkérem, hogy 25-ére szerezzen új munkát. És akkor egy hét alatt többet tudunk teljesíteni és keresni, mintha lassalnánk. Mert az új rendszerben csak az elvégzett munka után kapunk pénzt.

— De vajon a fokozott tempó nem megy esetleg a minőség rovására?

— Nem, mert ha valamit nem jól csinál meg a csapat, akkor azt a munkát újra, hibátlanul kell elvégeznie, mégpedig a saját idejében — mondja Stogl László építésvezető. — Ezért a pluszmunkáért azonban nem jár munkadíj, hiszen egy adott művelet elvégzéséhez meghatározott összegű bér tartozik, füg-

getlenül attól, hogy mennyi munkaidőt fordítanak rá. Az egyösszegű rendszerben nem munkaórán, hanem normaórán számolunk, s ez utóbbi egyértelműen kifejezi a teljesítményt, egyúttal a munkaidő hatékony kihasználására ösztönzi az embereket.

— Végül is az új rendszer a jobb a kábelszerelőknek?

— Nézze, csak a nagyobb darab kenyeret választja az ember, még ha többet kell érte dolgozni, akkor is — állítja határozottan Kókai János.

— Mekkora darab az a „kenyér”?

— A jó hónapokban megkerestünk 12-14 ezer forintot, vagyis sokkal többet kaptunk az egyösszegű rendszerben, mint amennyit időbéres körunkban. Azelőtt hat-hétezer forint volt az alapfizetésünk, igaz, arra még rájött a célfeladatért járó pénz, de nyolcezer fölül nemigen mentünk — magyarázza Sándor András. — Nem is gondoltuk, hogy ilyen jó lesz ez a bérezési forma, s ha többet is kell dolgozunk, azért nem szakadunk meg... Eleinte kételkedtünk, mert nem tudtuk, mennyit keresünk majd, de nagyon jól tettük, hogy elfogadtuk. A lényeg az, hogy nálunk mindenki tudja a feladatát, és senkire nem kell rászólni, hogy csinálja. Mi egyenlően osztjuk el a munkát és a bért is.

Eredmények és ellentmondások

— Az az igazság, hogy az egyösszegű munka- és bérutalványozással a dolgozók is rizi- kót vállaltak, mert ha nekik felróható okból nem teljesítik határidőre jó minőségben a szerződéses feladatot, akkor akár több ezer forintot is veszíthetnek — mondja Szabó Károly, az Építési Üzem III-as főmérnökségének vezetője.

— De mi a helyzet akkor, ha nem ők tehetnek a csúszásról? — Például mert nincs kellően előkészítve a munkaterület vagy hiányzik valamilyen nélkülözhetetlen anyag?

— Sajnos még valóban nem jutottunk el addig a postánál sem, hogy a munka előkészítése és megszervezése vagy az anyagellátás tökéletes volna. Ezeket a gondokat úgy próbáljuk áthidalni, hogy egyrészt biztosítjuk a munkacsoportoknak, hogy párhuzamosan több feladatot vállalhassanak; másrészt megteremtettük a kiszolgálók és a termelésirányítók érdekelt-ségét abban, hogy a folyamatos munka feltételei meglegyenek. Hogy ez mennyire sikerült, azt talán önmagában az az adat is mutatja, hogy a III-as főmérnökség 1986-hoz képest tavaly 127,5 százalékos hatékonyságot

ért el, szemben az Építési Üzem 117 százalékos mutatójával.

— Egyébként ez is magasabb az eredeti tervnél, amely üzemi szinten az előző évihez képest 12 százalékos termelés-kenységemelkedéssel számolt — folytatja Szilágyi Bertalan, az Építési Üzem munkaszervezője. — Mivel üzemünkben az egyösszegű munka- és bérutalványozási rendszerben megmaradt a relatív bérszínvonal-szabályozás, ez azt jelenti, hogy éves szinten előre tervezett mértékű termelési- és bértömeget. 1987-ben az üzem termelési- és bértömeget 12 százalékos felső határát az egyösszegű rendszerben teljesített jelentős normaóra-növekmény következtében jócskán túlhaladtuk, ezért az utolsó negyedévben kérnünk kellett a Magyar Posta Központjától, engedélyezze a termelési- és bértömeget felemelést 17 százalékra. Ez meg is történt, így a hálózatépítés többlet-terjesztését követni tudtuk a bértömeget. Pontosabban: így sem teljes mértékben, mivel végül az üzem 17,9 százalékos termelési- és bértömeget emelkedést ért el, s a 0,9 százalékpont többlet normaóra-mennyiséget már nem tudtuk kifizetni.

— Ez is mutatja a jelenlegi rendszer fő ellentmondását — veszi vissza a szót Szabó Károly. — Az egyösszegű munka- és bérutalványozás ugyanis elvileg felső határ nélküli, köztudott, hogy nem tartalmazó munka- rendszer, amelyben kizárólag a teljesítménytől függ a bér. Ebben a rendszerben lehetne teljeskörűen kihasználni a fizikai dolgozók vállalkozószellemét és munkaképességét. Szeretnénk, ha a bázisszámítás és a felső határ megszűnne, s olyan vállalkozói típusú általános bérrendszert alkalmazhatnánk, amelyben bármilyen magas teljesítményt díjazni tudunk.

— Mit várnak tehát 1988-tól?

— Vannak kérdőjeleink és aggodalmaink, hogy a tavalyi kiemelkedő teljesítményünket esetleg nem tudjuk megismételni, részben az említett relatív bérszínvonal-szabályozás korlátai miatt, részben a személyi jó-vedelemadó belépése következtében — válaszol Szabó Károly.

— Mivel az idén a keresetbruttósítással a tavalyi nettó bért tudjuk biztosítani a dolgozóknak, változatlan teljesítmény esetén, és az idei teljesítmény-növekedés bruttósításának jelenleg nincs meg a fedezete, a többletmunkával idén elérhető többletbért már magas adó- kulcs terheli. Pedig a tavalyi teljesítményeket az idei teljes évben biztosan túlhaladják a kábelszerelők, hiszen az egyösszegű munka- és bérutalványozás

csak 1987. második felében futott föl. De ha az emberek majd azt tapasztalják, hogy az adó elviszi a teljesítmény-növekményt járó pénz 30-40 százalékát, számolni fognak, hogy meddig éri meg többet vállalniuk, s ez előreláthatóan a teljesítmény-visszafogás irányába kényszeríti őket, ami senkinek nem jó. Vagyis az lenne a jó megoldás, ha sikerülne eltávolítani a fékeket a teljesítmény-növelés útjából, hogy a dolgozóknak megérje a postánál annyi munkát vállalniuk, amennyit tudnak és akarnak.

A kísérlet folytatódik

Az elnökség az eddigi tapasztalatok és az írásos előterjesztés alapján úgy ítéli meg, hogy a kísérleti munka- és bérforma az eltelt háromnegyed év alatt — reálisan elvárható mértékben — teljesítette a vele szemben támasztott követelményeket. Megállapította, hogy az egyösszegű munka- és bérutalványozás a teljesítménybérnél jobban ösztönözte a dolgozókat többlet-munka vállalására és a teljesítmények növelésére, s a munka szerveztségében számottevő javulást eredményezett. A többlet-kereset vonzóbbá tette a munkát, erősödött az építőmunkások, kábelszerelők kötődése a postához, sőt növekedett a fizikai létszám, így a posta kiemelt távközlés-fejlesztési programjának gyorsításához szükséges hálózatépítési kapacitás jelentősen bővült.

Az elnökség szerint az eltelt nem egészen egy év tapasztalatai nagyon biztatók, de nem elegendők ahhoz, hogy az új bérforma alkalmazásáról végleges döntést lehessen hozni. Ezért szükségesnek tartja, és támogatja a kísérleti időszak meghosszabbítását az egész 1988-as évre. Egyúttal felhívja a figyelmet a folyamatos anyagellátás fontosságára, a költségek csökkentésére és a normák felülvizsgálatának szükségességére. A szakszervezet alapvetőnek tartja, hogy a többletmunkát ésszerű, a dolgozók egészségét nem veszélyeztető határok között tartsák a postaszervek, s gondoskodjanak a pihenőidő minimálisan előírt mértékének megtartásáról.

A cél változatlanul az, hogy a nagyobb teljesítményeket és kereseteket döntően a törvényes (kötelező) munkaidőben kell elérni. Ehhez meg kell találni a megfelelő módszereket és eszközöket, s az egyösszegű munka- és bérutalványozás csak egy — habár kétségkívül nagyon biztató — a több lehetséges rendszer közül?

Faggyas Sándor

Az egyösszegű munka- és bérutalványozást négy igazgatóság (Debrecen, Miskolc, Pécs, Sopron) és az Építési Üzem április 1-jétől, a Szegedi Postaigazgatóság május 15-től, a Buvig június 1-jétől alkalmazza. A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság három üzemében vezette be kísérleti jelleggel a rendszert.

A korábbi teljesítménytől függően az egy normaóra jutó bérek (normaóraszorzó) „szóródtak” a postaszervek között. Az egyösszegű munkabér felosztásában a vállalkozó brigádoknak nagyfokú az önállósá- guk; összességében a teljesítménybér-tömeg 20-60 százalé- kát a munkacapatok saját ma- guk osztották fel.

Az utalványozási rendszerrel összhangban felülvizsgálták az érintett termelésirányítók, majd kialakították a kapcsolódó, ki- szolgáló területek ösztönzési rendszerét.

Több munka és nagyobb termelési- és bértömeg

Összpostai szinten 1987-ben az építési tevékenységnek csaknem 30 százalékát végezték az egyösszegű munka- és bérutalványozási rendszerben. Az ezen belül elvégzett munkák aránya a hálózatépítőkénél és a kábelszerelőkénél is meghaladta a 40 százalékot. Az egyösszegű munka- és bérutalványozás a vártnál nagyobb arányú kiterjesztését lényegében a dolgozók vállalkozó kedve és a munka- előkészítés, munkaszervezés ja- vulása tette lehetővé.

1986-hoz képest az elmúlt évben majdnem 30 százalékkal nőtt a normaóra-mennyiség, és ez magában foglalja a mintegy tízszázalékos létszámemelkedés hatását is.

kenységet megközelítően öt százalékkal növelte.

A teljesítmény-növekedés egyik oka, hogy a kísérleti rendszer lehetővé tette a kötelező munkaidőn túli munkát, s általános az a tapasztalat, hogy a napi, illetve a heti kötelező munkaidőn felül rendszeresen többlet dolgoznak a hálózatépítők, kábelszerelők. Bár az egyösszegű rendszerben a törvényes munkaidőn túl ledolgozott időt nem kell nyilvántartani, az adatgyűjtés azt mutatja, hogy a napi munkaidő gyakran eléri a 12-13 órát, s nem ritka a szombati munka sem.

A rendszer alkalmazásának elengedhetetlen feltétele volt az előkalkulátorok beállítása. Az eddigi gyakorlat szerint az előkalkulációt többnyire az üze- mek építésvezetői, művezetői végzik, s ők állítják ki az utalvá- nyokat. Számítógép mindenhol rendelkezésre áll, de szakem- ber még nem mindenütt.

A hálózatépítés területén ré- góta fennálló tervellátási, műs- zaki előkészítési és anyagbiztosítási gondok változatlanul nehe- zítik a folyamatos munkát. Ezért a költségvetést a kívána- tosnál nagyobb mértékben kell esetenként szakaszolni, és je- lemző, hogy egy brigád párhú- zamosan több szerződéses munkán dolgozik.

Összességében a kísérleti idő- szak alatt 1008 munkát vége- ztek egyösszegű munka- és bér- utalványozási rendszerben. Eb- ből 16 esetben kellett póttal- ványt kiállítani, és 26 esetben történt szerződésmódosítás.

Az egyösszegű rendszerben végzett munkák ellenőrzése rendszeresen, széles körben fo- lyik. Minőségi hiányosság miatt a visszatartott tízszázalékos bérből egyszer sem kellett le- vonni. Ugyanebből az okból két esetben történt prémiumcsök- kentés a termelésirányítóknál.

A közművelődés ünnepe

Ezt a kifejezést olyan személy használta, aki több évtizeden keresztül vezetett művelődési házat. Kimagasló munkájáért Állami Díjat is kapott. 1987. december 19-én a Postás Művelődési Központ társadalmi vezetőségének újjáalakuló ülésén ő képviselte a Szakszervezetek Országos Tanácsát. Ezen a napon tette a címbe megjegyzést *Szilágyi Jenőné*, mert a vezetőségválasztás előkészítését, az írásos anyag, a szóbeli kiegészítő, a hozzászólások tartalmát, a társadalmi aktívák megbecsülését más kifejezéssel nem lehet méltatni.

Száz küldött

De ne vágjunk a dolgok elébe! Tehát december 19-e. Mintegy százan — postaszervek küldöttei, régi és jelölt vezetőségi tagok, népművelők, a művelődési közösségek vezetői — várta, hogy megkezdődjék a társadalmi vezetőség újjáalakuló ülése.

Krakk József, a Postások Szakszervezetének főmunkatársa mint levelező elnök köszöntötte a résztvevőket, a meghívottakat. Az ülés feladata, hogy az intézmény és a társadalmi vezetőség számot adjon az 1982–87. között végzett munkáról, s újabb ötéves ciklusra vezetőséget válasszon.

A résztvevők írásos anyagot kaptak az öt év alatti tevékenységről. Miről is ad képet az írásos anyag? Többek között arról, hogy igen gazdag és változatos közművelődési munkát végzett az intézmény, a postás dolgozók és VI. kerületi lakosok nagy öröme. Alaptevékenységét magas színvonalon látta el. A közművelődési munka minőségi jegyeit erősítette, tartalmi korszerűsítésre törekedett. Javította kapcsolatát a szakszervezeti bizottságokkal, a postás dolgozókkal, különösen a szocialista brigádokkal, az újtók klubjával, s javult a tanfolyamok és a művészeti rendezvények munkája. Új rétegeket (szakmunkástanulók, szakközépiskolások, műszaki értelmiség, óvodások) vont be a művelődési folyamatába.

Természetesen voltak gondok, hiányosságok is. Néhány művészeti csoport, klub, kör munkája kívánnivalót hagyott maga után. Visszaesés mutatkozott az ismeretterjesztési munkában. Voltak problémák a közönségszervezés, a propaganda terén is.

Az összkép mégis azt mutatja, hogy az intézmény munkájában jóval több a pozitív jelenség, mint a negatív. Munkája megfelelt az általános közművelődési törekvéseknek.

A társadalmi vezetőség tevékenységéről dr. Rátky László elnök tartott elemző értékelést. A társadalmi vezetőség az írásos anyagban leírt megállapításokkal azonosítja magát. A meg nem oldott feladatokért, a célul kitűzött eredmények elmaradásáért a vezetőség is hibáztatható. De nem volna helyes és igazságos, ha a sikeres vállalkozásokat, az elért eredményeket teljesen elválasztanánk a vezetőség munkálkodásától. Ezt a megállapítást annak ellenére teszem, mondta, hogy a társadalmi vezetőség személyi összetétele a több mint öt évvel ezelőtti választásokon kialakult-hoz képest jelentősen megváltozott.

A vezetőség a munkatervben rögzítették szellemében — a nyári szünetet nem számítva — negyedévenként megtartotta üléseit. Minden évben a vezetőség egyetértésével készült a PMK éves munkaterv és költségvetése. A vezetőség ülésein egy-egy közművelődési terület helyzetéről és munkájáról készített előterjesztést vitatott meg.

A társadalmi vezetőség tagjainak konkrét és folyamatos feladata volt egy-egy kijelölt közösségben folyó munka, művészeti rendezvény, ismeretterjesztő előadás meglátogatása. Önkritikusan elhangzott, hogy e kérdésben megtörtént az ala-

pok lerakása, de még nem működött ez a mindenképpen életrevaló, hasznos kezdeményezés az elképzeléseknek megfelelően.

Vélemények, javaslatok

A társadalmi vezetőség elnökének beszámolója után következtek a hozzászólások. Jellemző az aktivitásra, hogy 12-en kértek szót. Horváth Árpád, a színjátszócsoport rendezője például úgy látta, hogy a postaszervek nem ismerik a PMK amatőr művészeti csoportjainak értékeit és a lehetőségeket. Ezért nem érzi a postaszervek, óvodák, iskolák részéről megbecsültnak a rendelkezésre álló lehetőségeket. A PMK-ban sok minden kedvezően változott az elmúlt években, mondta dr. Cserecsér Péter, a kertbarátkör vezetője. Nagyon kevés művelődési ház van, amelyik ilyen gyönyörűen tudta tartani magát, és azt a légkört, amivel itt találkozunk. Aggódva figyelem, hogy a kertbarátkör vidéki szakmai tanulmányúttal vérszesen csökkennek a magas autóbusszköltségek miatt.

Lemhényi Dóra társadalmi vezetőségi tag, aki hosszú évek óta mint a VI. Kerületi Tanács képviselője is látogatta az intézményt, a következőket mondta. A tanács által végzett állami felügyeleti és a sok-sok szakfelügyeleti ellenőrzés elismeri az intézményben folytatott sokszínű, színvonalas, következetes, stabil közművelődési munkát. Az intézmény igen sok segítséget adott a kerületi iskolák tanulóinak, a pártkörzeteknek, a kerületi lakosságnak művelődési, szórakozási igényük kielégítéséhez. A vezetés rendkívül jó kapcsolatot alakított ki a kerületi szervekkel, intézményekkel és nem utolsósorban a tanács-csal. Az elismerés hangján szolt minden dolgozóról.

Dr. Iglói Károlyné: „Nem tudok úgy elmenni erről az ülésről, hogy ne köszönjem meg a PMK munkáját. Ígérem, ha megválasztanak, dinamikus tagja leszek az új vezetőségnek.”

A Postások Szakszervezete részéről Somogyi Szabolcs osztályvezető elmondta, a szakszervezet központja úgy ítéli meg, hogy a PMK reális számvetést adott az elmúlt öt év munkájáról. Az alkotó légkör, a folytonosság a személyi változások ellenére is megvolt. Ki-egyensúlyozott, rendszeres közművelődési munka, s az épület teljes kihasználtsága.

A jövőre nézve javasolta a nagyobb nyitottságot a társadalmi vezetőség és az itt dolgozók munkájában az alapszervezetek és a lakosság felé. Törekedjenek a munka állandó korszerűsítésére, a nyári lehetőségek jobb kihasználására. Végezetül köszönetet mondott a társadalmi vezetőségnek és a dolgozóknak áldozatos munkájukért.

Budai Miklós, a nyugdíjas klub vezetője arról szolt, hogy a klub munkája, látogatottsága jelentős mértékben fejlődött. A heti programok száma nőtt. Gyümölcsöző kapcsolatot alakított ki a Budapesti Működő kultúrállal, amelynek segítségével a klub munkája is fejlődött. Új, fiatal nyugdíjasok be-szervezésére törekszenek a jövőben a régi tagok várása mellett.

— Van egy értékünk, a PMK, amit rajtunk kívül mások is észrevesznek — kezdte hozzászólását dr. Morvay Ferenc, a Magyar Posta Központjának ügyosztályvezetője, aki egyben a posta művelődési bizottságának titkára is. Az intézményben olyan légkör fogadja, hogy egyszerűen jól érzi magát. Ehhez természetesen a sokirányú, jó szakmai munka is hozzájárult. A PMK mai vezetése és dolgozói jól átfarkodtak a rájuk bízott értékekkel. Mindezeket nemcsak ő, hanem a Posta Művelődési Bizottsága is megállapította, amikor 1986-ban beszámoltatta az intézményt.

Az elhangzott hozzászólásokra Bundik Zsigmond igazgató

válaszolt. Megköszönte az elismerő szavakat és a kritikákat is. Kérte a jelenlevőket, hogy agitálják, mozgósítsák a kollektívákat, az egyéneket a művelődésre, a lehetőségek igénybevétele, hiszen kultúra nélkül nincs fejlődés, s nem lehet teljes az ember élete.

Új vezetőséggel

Az ülés második részében sor került a társadalmi vezetőség újjáalakítására. A Postások Szakszervezete 25. szakszervezeti bizottságtól kért vezetőségi tagot. A képviselő személyének kiválasztásakor többek között kérte az szb-ke, vegyék figyelembe, hogy a jelölt ismerje munkatársainak művelődési szokásait, kulturális igényeit, és önmaga is érdeklődjön a kultúra, a kulturális tevékenység iránt. A jelölt felelősséggel tudja vállalni és végrehajtani a vezetőségi tagsággal járó társadalmi munkát.

Mind a 25 jelölt elfogadta a felkérést. A közgyűlés megerősítette őket társadalmi vezetőségi tagságukban. Változás történt az elnök személyében. Dr. Rátky László kerekén 30 évig volt a társadalmi vezetőség elnöke. Úgy döntött, hogy átadja helyét a fiataloknak. A hosszú évtizedek alatt végzett áldozatos munkáját a szakszervezet titkárságának megbízásából Somogyi Szabolcs méltatta és köszönte meg. Az új elnök Sárji István, a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság forgalmi igazgatóhelyettese lett.

Az új vezetőségnek lesz mit tennie a következő öt évben. A munkát nehezíteni fogja, hogy a PMK rekonstrukciójának beindulásával mintegy 2 évre az egész közművelődési munka kikerül az intézményből. Ehhez a feladathoz nagyfokú segítséget kell nyújtania minden vezetőségi tagnak.

— Bu —

Az önkifejezés eszközei

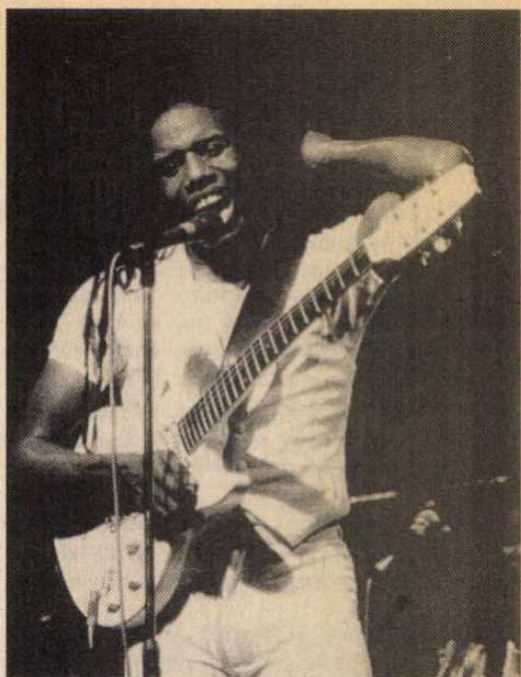
A Budapesti Fotóklub jóvoltából immár másodszor alkalommal rendezhettük meg a Postás Művelődési Központ és a Távbeszélő Igazgatóság SK fotóklubjainak közös kiállítását. 11 szerző mintegy 100 képen mutatja be az utóbbi egy-másfél év „termésének” legjavát. Miután a szakköri tagok életkora, érdeklődése és lehetősége nagyban eltér egymástól, a falra tett anyag is szembeötlően tükrözi ezt a változatos-ságot.

Vajda János remek természetfotói, Cseledy András és Bistucz József izgalmas, néhol „elvarázolt” színes felvételei, Molnár József, Nyerges László, Gogolyák Erzsébet, Kőszegi Sándor, Mészáros Gábor, Mészáros Ödön, Vicsián Margit Anna és Zongor György portré-, zsáner-, sport-, tájképei önálló alkotói szemleletről tanúskodnak, ugyanakkor jól kiegészítik egymást.

Terveink között szerepel a pécsiak által meghirdetett országos pályázaton való eredményes részvétel, valamint egy tematikus kiállítás és diaest megrendezése Párizs—Prága—Pest—Buda címmel.

Befejezésül egy gondolat a megnyitón elhangzottakból: „Jelentsen ez a kiállítás (és az utána következő) ösztönzést a ma még bátor-talanoknak, arra nézve, hogy a jelenlegi, sok-szor nehezen áttekinthető körülmények között is meg lehet, sőt meg kell találni az önkifejezés egyéni eszközeit.”

M. Ö.

Mészáros Ödön: Átlás

Kőszegi Sándor: A kis kíváncsi

Molnár József: Fejdzs

SZABAD?!

RÉGEN,

amikor a hatvanas évek elején Tanár uraink és Rózi néni elunták nézni az iskolai „táncdelutánok” mozdulatlan élőképeit, amit jómagunk, úgynevezett „majomszigetekben” alkotunk; szigorúan elkülönülve a lányoktól, némi felsőbbrendűséggel pillantgatva csak a terem céljain sarkai felé, vagy éppen a felfüggesztett farsangi lámpionokra, sodrott szalagokra, amit még suli után mi aggattunk díszként a sívár, de jellegzetes szagú tornateremre. Szóval így álldígáltunk, fenti tevékenységünket csak néha szakítva meg egy-egy grimaszba fordult mosollyal, amit a röhögcsélő, magukban forgoló lány-csapat felé küldtünk.

Akkor Tanár uraink és Rózi néni, meg néhány szmk-aktivista elunta mindezt, s táncoktatást szerzett, beindítva a tánciskolát. Óriási volt a változás. A legközelebbi mulatságon a Mambó

magnó első hördüléseire megharantuk a lányokat. Versenyztünk, incselkedtünk, röhögcséltünk, mint ők, hazakísértünk, kigyúltunk, még verekedtünk is, nagyszerűen éreztük magunkat. Lám-lám mit is tesz egy tánciskola, kivált ha serdül az ember.

MOSTANÁBAN

a Postás Művelődési Központban dolgozom, és ámulok Guller tanár úron. Szemközt az irodánkkal, a „zeneteremben” a hét minden napján tánc van. Klub, tanfolyam vagy iskola. Hullámzó fiúk és lányok. Guller tanár úr fáradhatatlan. Bajusza alatt halványka mosollyal — egy és kettő, egy és kettő, fordul — mondja a ritmust. Kezében ütemesen szól a csattogtató.

1930-BAN

id. Guller János bérbe veszi Steiner Ármint tulajdonostól a Bartók Béla úti óriási termet —

6,5 x 22 m —, a kapura pedig kikerül a „Guller Tánciskola” felirátó tábla.

A „mi” Guller Jánosunk még csak kilencéves, de egy-két év múlva már mint zongorakísérő segít édesapjának. A hétvégi ösztáncokon zenekari tag. A nyári, fővárosi uborkaszakzonban vidékre mennek.

1951-ben a „Guller Tánciskola” munkaközösséggé alakul. De addig ifjabb Guller János, aki húszévesen már maga is „mester”, megtanulja édesapjától, hogy balett- és zenetanulmányok nélkül ez a szakma nem megy. „Ez a tanítás volt számomra a papa zsenialitása” — meséli a tanár úr.

Neki köszönhetően szerez a mesterképző elvégzése után „A” kategóriás minősítést az Állami Balett Intézetben, diplomát a Színház- és Filmművészeti Főiskola táncrendezői szakán. 1950–58-ig néptáncossal foglalkozik, a Vasutas Szakszervezet Együttesét vezeti. Kore-

ográfiákat alkot. Majd édesapja betegsége miatt átveszi helyét a munkaközösségben, és tanít és tanít. Táncversenyek védnöke, sokszoros zsűrielnök.

A MAI NAPIK

immár 12 éve — a Postás Művelődési Központ táncanára. 1976-ban 22 fiatallal kezdte a munkát. Jelenleg turnusonként, ami tizenkét hét, több mint háromszáz tanulóval együtt irányításával a táncleányokat: a rumbát, a szvinget, a szambát, a rockot és a csa-csa-csát.

Guller tanár úr 67 éves. Minden figurát és formát, kötést és kombinációt, fogást és ugrást maga mutat be. „Hiszen elmesélve mit ér az ebéd?” — szokta mondani. És előtanul.

1980-ban kedves táncosaiból létrehozta a klubot. Azóta már ők is két csoportban dolgoznak. „Legfontosabb az utánpótlás!” — íme a Tanár úr másik jelmondata. Ők már kis etűdöket, „színpadi táncocskákat” csinálnak, bályitókra, produkciókra készülnek: csárdással, palotással, tangóval.

VÉGÜL

idézet a „Pesti Hírlap” 1937-es Útmutatójából: „a tánc-tanulást pedig minden fiatalnak csak ajánlani lehet, mert úgy fizikailag egészséges és hasznos, mint pedig a mozgást, a mozdulatok ritmikus szépségét, a járás könnyedségét, a testi izmok hajlékonyságát csak fejlesztheti.”

FINÁLÉ

„Colonne; Été; Seta jobbra — seta balra; Colonne; Double Été; Compliment! S ezután azonnal csárdást játszunk a zenével.” (A pesti művelt társalgó, 1857.)

Kompliment Önnek is, Guller Tanár Úr!

Tölg-Molnár Gábor

A tömegsport tavalyi éve

Szép hagyomány, hogy a Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottság minden év elején ünnepélyes keretek között értékeli az előző esztendő munkáját, eredményeit, sőt számba veszi a veszteségeit is. Ilyenkor rendezik a szintén hagyományos postás sportbált is a Benczúr utcai művelődési házban.

Gyakran beszélünk manapság az amatőr sport válságáról, ám ha évről évre meghallgatjuk

a postások beszámolóját, szerencsére ezen a téren sok panaszra nincsen okunk. A változatosság gyönyörködtet — mondják, de ebben az esetben mégis jó érzéssel állapíthatjuk meg, hogy a bizottság elnöke, **Makai Attila** mindig hasonló számokról, nagyságrendekről számol be. Így aztán biztosan hihetjük, hogy a postás sport az amatőr sportmozgalomnak egy olyan szigete, amelyre a kedvezőtlen társadalmi hatások nem,

vagy alig „gyűrűznek be”. És bár vitathatatlanul vannak gondok, változatlanul kevés fiatal jön sportolni, több szervezőre, társadalmi segítőre lenne szükség, hatékonyabbá kellene tenni a felvilágosítómunkát, az emberek szemléletének alakítását, a postás sport változatlanul élen jár, jó eredményekkel büszkélkedhet. És csak azonosulni lehet a bizottság elnökének kijelentésével: „a pénz nem minden, az egészség fontosabb.” (Ám jó lenne azért, ha a kettő nem feltétlenül zárna ki egymást.)

A sportolók ünnepén ezúttal is megjutalmazták az előző év legeredményesebb versenyzőit és a legjobb szervezőket. A jutalmakat **Gricserné Heszky Enikő**, a Postások Szakszervezetének főtitkára és **dr. Kertész Pál**, a Magyar Posta elnökhelyettese adta át.

Zimmermann Ottó

Profi sportoló — jó szervező

A tömegsportbizottság beszámolója szerint 1987-ben is megrendezték az igazgatóságok közötti atlétikai bajnokságot. A nyolc fordulóban összesen 1412-en álltak rajthoz. A versenyeik fő szervezője, a 41 éves **Éder Ferenc** ma is aktív sportoló, gyaloglásban sok kiváló eredménnyel büszkélkedhet, külföldön és itthon öregbítette a PSE hírnevét. A sokszoros Budapest-bajnok és háromszoros országos győztes gyalogló három évtizedes pályafutására emlékezve meséli, hogy még ma is egy 10 km-es sifutóversenyen elért második helyezése a legbüszkébb.

Éder Ferenc 1970 óta szervezi a postás sportmozgalomban az atlétikai versenyeket. — Még **Pressmayer Józsi** bácsi beszélt rá — mondja —, hogy vegyek részt ebben a munkában. Azóta persze elképzelni sem tudom az életemet enélkül.

Pedig atlétikát nem lehet könnyű manapság szervezni.

Régi dolog, hogy egy-egy sportág versenysportbeli helyzete hat a tömegekre, és bizony a magyar atlétika az elmúlt évtizedekben nem volt éppen a világ élvonalában. Nem kis szervezőmunka kell így ahhoz, hogy a tömegsportrendezvényekben nem volt éppen a világ élvonalában. Nem kis szervezőmunka kell így ahhoz, hogy a pályabeosztást egyre nehezebb jól megszervezni. Hiába, kicsi a tekecsarnok, nehezen felel már meg a PSE országos bajnokságban induló csapatai számára, de ugyanígy kell elérniük az amatőröknek is.

— Azért nem olyan rózsás a helyzet — világosít fel. — Egyre nehezebb a Postás Sportegyesület hagyományos salakos pályáit karbantartani. Régi vágyam, hogy legyen a PSE-n műanyag pálya. Igaz, hogy egy-egyre sok pénzbe kerül, de 10–15 évig hozzá sem kellene nyúltni. A javuló létesítményhelyzetben a mára elért szintet is könnyebben lehetne tartani.

Éder Ferenc a szervezőmunka mellett továbbra is versenyszerűen sportol. Azt tervezi, hogy 1990-ben harmincéves sportolói pályafutását is a salakon ünnepli, bár bízik abban, hogy a salak helyén akkora már műanyag borítás lesz.

A teke reneszánsza

Tavalyelőtt 34, tavaly már 36 csapat vetélkedett Budapesten ebben a sportágban. Az egyre népszerűbb sportág helyzete fellelmez a PSE-n, hiszen amennyire öröndetes a népszerűsége, annyira fájdalmas a szervezők számára, hogy a pályabeosztást egyre nehezebb jól megszervezni. Hiába, kicsi a tekecsarnok, nehezen felel már meg a PSE országos bajnokságban induló csapatai számára, de ugyanígy kell elérniük az amatőröknek is.

A postás tekesport irányítója a verseny- és a tömegsportban

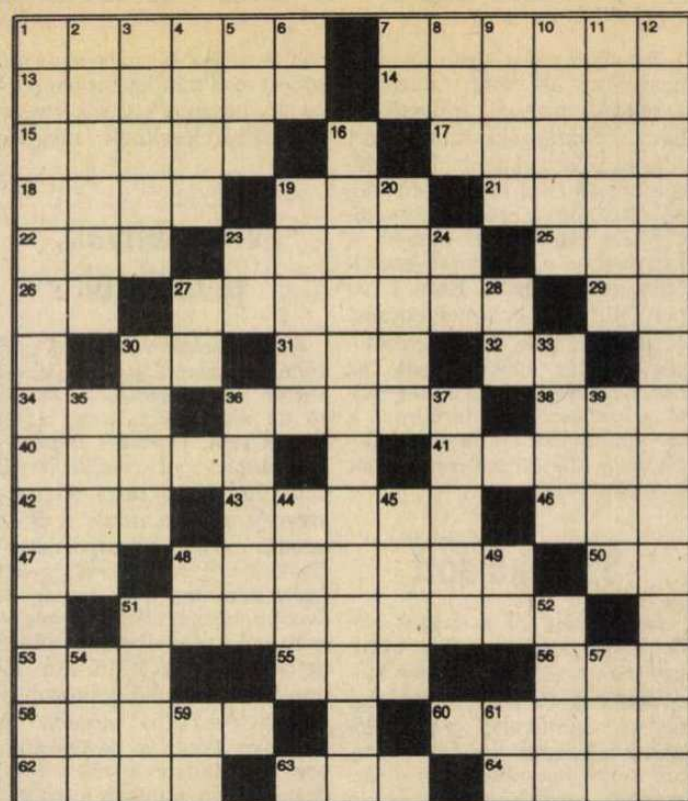

egyaránt **Bertalan Sándor**, a HTI igazgatója. Bevallom, irigylem őt, mert az igazgatóság vezetése, a számtalan társadalmi funkció mellett még a rendszeres testedzésre is tud időt szakítani. Mert nemcsak szervezi, menedzseli a tekezőket, hanem ő maga is rendszeresen játszik az amatőr bajnokságban. Szerintem egy-egy napja legalább 28 órából állhat.

— Szeretni kell, amit csinál az ember — akkor mindenre jut idő. Persze nem mondom, hogy könnyen, de a teke csodálatos sport. Nem véletlenül éli reneszánszát, hiszen itt együtt guríthat a fiatal a 80 évessel, és bármelyikük győzhet. Az viszont igaz, hogy a pályánk sok gondot okoz. A mostani 2 x 2-es pályát 2 x 3-asra kellene bővíteni. A pályabérlet nagyon drága, az építés végsősoron kifizetődőbb. És a 2 x 3-as pálya megfelelne az NB I-es versenyek követelményeinek is. Arról nem is beszélve, hogy jó lenne egy kis lelátó is, mert a teket nézni is jó, biztosan lenne közönségünk, ha el tudnánk helyezni őket. De ez utóbbi inkább csak álom, míg a bővítés 1988-ban valószínűleg megtörténik.

Bertalan Sándor nem kíván sportmozgalmi munkájából személyes előnyöket kovácsolni. Hiába kérdezem önmagáról, inkább mások neveit sorolja, azokat, akik szerinte a postás tekesportért mindent megtesznek. Akárhogyan is van: szervezőmunkájának jótékony hatását jó lenne sokáig élvezni.

KERESZTREJTVÉNY

Hasznos tanácsot kapunk **Mihail Gagin** szovjet írótól. Idézzük — és beküldendő — a függőleges 1., 12. és 16. alatti sorok.

VÍZSZINTES

1. Emésztőszerv része. 7. Kikötőváros a Kongó torkolata közelében (ford.). 13. Száritó. 14. Nobel-díjas indiai költő. 15. Francia író névelővel. 17. A tudatunktól függetlenül létező valóság. 18. A nagy nevetettők egyike volt. 19. Ikeképző. 21. Motorkerékpár-márka. 22. Mutatószó (ford.). 23. Fővárosi sportklub. 25. Luxemburgi, svéd és osztrák gépkocsik jelzései. 26. Magyar televízió betűjele. 27. Család, nemzetség, fő része valaminek (rég.). 29. Szovjet repülőgéptípus betűjele. 30. Magyar film. 31. Éles eszköz. 32. Csecsemőírási. 34. Karikagyűrűs. 36. Kapkodom az ételt. 38. Az ipar segítője és terméke (ford.). 40. Régi francia körtánc. 41. Dugó. 42. Folyó Erdélyben. 43. Latin semmi. 46. Kukucska. 47. Szolmizációs hang. 48. Ami nem fogyott el. 50. Sportlap névbetűi. 51. Dunántúli községből való. 53. Angol egy. 55. Elkezd páratlanjai. 56. Öröklődő tulajdonságok hordozója. 58. ... apáti. 60. Növényvilág. 62. Misztikus indiai filozófiai tan. 63. És, németül. 64. Arab pálnika.

FÜGGŐLEGES

1. Az idézet első része. 2. Összeszáradt. 3. Hintő. 4. Híres a trójai. 5. ... carte. 6. Házállat. 7. Ikeképző. 8. Durva (ford.). 9. Olasz olajipari vállalat. 10. Zúdul, ömlik. 11. Az egyik balatoni helységből való. 12. Az idézet második része. 16. Az idézet harmadik része. 19. Színes. 20. XVI. századi olasz költő. 23. A családba került rokon. 24. Ez is rokon, de régi (ford.). 27. Csendes víz. 28. Amiből következik a következmény (ford.). 30. Német idealista filozófus. 33. Gondoz. 35. Ablakra való. 36. Textília készül belőle. 37. Légitársaság. 39. Nem próza. 44. Latin harag. 45. Ott marad még. 48. Jelenleg. 49. Építőanyag. 51. Telten hangzik. 52. Orosz férfinév. 54. Előtagként új. 57. Korszak. 59. Kalcium. 61. Daloló szócseka.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: március 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: *Kisértések ellen a hatalmas naphoz szívemet kötöm.*

Könyvtulványt nyertek: **Baracsi Jánosné** (Csérfő), **Hack Sándor** (Gyula), **Juhász Sándor** (Szeged), **Kaisch Ádám** (Elek).

Földmérőből természetjáró

A beszámoló szerint a természetjárók tábora évről évre növekszik. A résztvevők szerint aki egyszer elmegy a hagyományos vonatkirándulásra, szívesen elmegy újra. Mindez köszönhető a természetjáró-bizottság egyre aktívabb szervezőmunkájának, az érdekes és változatos programoknak. A természetjáró-bizottság vezetője, **Gregor László** nem is olyan rég a Geodéziai és Térképészeti Intézet földmérője volt, de a postás természetbarátokkal való kapcsolata már több mint tízéves. Először túrázó volt, és csak 1984-től választott magának postai munkahelyet a Posta Alközponti Üzem szerszámtárában. A térképek jó ismerője kezdetben túrávezetőként, később már szervezőként vett részt ebben a munkában, majd 1985-től ő lett a Természetjáró Társadalmi Bizottság vezetője, de vezeti a PSZI természetjárószakosztályát is.

— Egykori szakmámnak is hódolva, leginkább a tájékoztató versenyeket, túrákat szervezem. Nincs annál felemelőbb érzés, mint idegen tájakon ismerősként sétálni a tékép, az iránytű és persze az útikönyvek segítségével — mondja.

A természetjárók valóban sokszínű programmal szervezik túráikat. A postás vonatok indi-

tásának idejét például mindig valamilyen neves vidéki rendezvényhez kapcsolják, a helyszínen vetélkedők, kulturális és sportesemények teszik teljessé a kikapcsolódást.

Bár a természetjárás postán belül és kívül is egyre népszerűbb, Gregor László szerint éppen szűkebb környezetében van kevés hódolója ennek a sportnak. A PSZI ugyanis a posta átszervezésével átvette a szakosztályt, dolgozói csak elenyésző számban tagjai annak. De minden rosszban van valami jó, hiszen jobb propagandával az intézetből sok embert lehetne megnyerni az ügynek — már idén is.

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-810
Levél cím: Budapest, Postafiók 32. 1964
Egyszámú száma: MNB 215-96 430
Felelős kiadó: KISS JENŐ igazgató
Előfizetési díj egy évre: 24 Ft
88-0268. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701
1 2 16 * * *